

Nº 15 / 2023

revista Teatrului Național din Timișoara

RO

EN

2023 Timișoara 2023
European Capital of Culture

Miercuri, 3.05, 19:00
Sala Mare

FURTUNA
un spectacol de
Alessandro Serra
spectacol în cadrul
ANOTIMPURILE FEST-FDR
cu sprijinul Istituto Italiano
di Cultura Bucarest și
Centrul de Proiecte

Vineri, 5.05, 19:00
Studio UȚU

**AMINTIRI DIN EPOCA
DE ȘCOALĂ**
de Mihaela Michailov
regia artistică Ion-Ardeal Ieremia

Marți, 9.05, 19:00
Sala Mare

**CONUL LEONIDA
FAȚĂ CU REACȚIUNEA**
de I.L. Caragiale
regia artistică Felix Alexa

Joi, 11.05, 19:00
Studio UȚU

ANIVERSAREA
de Jeroen van den Berg
regia artistică Traian Șoimu

Vineri, 12.05, 19:00
Sala 2

SUNT O BABĂ COMUNISTĂ
de Călin Ciobotari
după Dan Lungu
regia artistică Antonella Cornici

Duminică, 14.05, 19:00
Sala Mare

O SCRISOARE PIERDUTĂ
de I.L. Caragiale
regia artistică
Ada Lupu Hausvater

Miercuri, 17.05, 19:00
Studio UȚU

**O NOAPTE FURTUNOASĂ.
UN EXERCİȚIU**
după I.L. Caragiale
regia artistică
Ada Lupu Hausvater

Vineri, 19.05, 19:00
Sala 2

**VOCILE ORAȘULUI -
CENTRAL PARK**
un spectacol de Fren_Ak

Joi, 25.05, 19:00
Studio UȚU

CERCURILE ÎNCREDERII
de Radu Popescu
regia artistică
Mihaela Lichiardopol

Vineri, 26.05, 19:00
Sala 2

CELE TREI GRAȚII
de Valentin Krasnogorov
un concept de Mălina Petre,
Mirela Puia și Luminița Tulgara

Duminică, 28.05, 18:00
Sala Mare

ANNA KARENINA
de Helen Edmundson
după Lev Tolstoi
regia artistică
Ada Lupu Hausvater

Marți, 30.05, 19:00
Sala Mare

**DESPRE DRAGOSTE,
CU DRAGOSTE**
regia artistică
Ada Lupu Hausvater

Miercuri, 31.05, 19:00
Studio UȚU

AEROPORT
de Ștefan Caraman
regia artistică Ion-Ardeal Ieremia

PERFORMANCES IN MAY

Wednesday, 3.05, 19:00

Main Hall

THE TEMPEST

a performance by
Alessandro Serra
show included in
FEST-FDR SEASONS
with the support of
Istituto Italiano
di Cultura Bucarest and
The Project Center

Friday, 5.05, 19:00

Studio UȚU

SCHOOL AGE MEMORIES

by Mihaela Michailov
directed by Ion-Ardeal Ieremia

Tuesday, 9.05, 19:00

Main Hall

DON LEONIDAS AND THE RIGHT-WING CONSPIRACY

by I.L. Caragiale
directed by Felix Alexa

Thursday, 11.05, 19:00

Studio UȚU

BLOWING

by Jeroen van den Berg
directed by Traian Șoimu

Friday, 12.05, 19:00

Sala 2

I'M AN OLD COMMIE

by Călin Ciobotari
after Dan Lungu's novel
directed by Antonella Cornici

Sunday, 14.05, 19:00

Main Hall

THE LOST LETTER

by I.L. Caragiale
directed by
Ada Lupu Hausvater

Wednesday, 17.05, 19:00

Studio UȚU

A STORMY NIGHT. AN EXERCISE

after I.L. Caragiale
directed by
Ada Lupu Hausvater

Friday, 19.05, 19:00

Sala 2

CITY VOICES - CENTRAL PARK

a performance by Fren_AK

Thursday, 25.05, 19:00

Studio UȚU

CIRCLES OF TRUST

by Radu Popescu
directed by
Mihaela Lichiardopol

Friday, 26.05, 19:00

Sala 2

THE THREE GRACES

by Valentin Krasnogorov
a concept by Mălina Petre,
Mirela Puia and Luminița Tulgara

Sunday, 28.05, 18:00

Main Hall

ANNA KARENINA

by Helen Edmundson
after Lev Tolstoi
directed by
Ada Lupu Hausvater

Tuesday, 30.05, 19:00

Main Hall

WITH LOVE ABOUT LOVE

directed by
Ada Lupu Hausvater

Wednesday, 31.05, 19:00

Studio UȚU

THE AIRPORT

by Ștefan Caraman
directed by Ion-Ardeal Ieremia

Ada Hausvater, director general Teatrul Național: Timișoara înseamnă istorie, dar înseamnă și avangardă

Teatrul merge înaintea timpului și deschide drumuri pe care omul, în viața lui de zi cu zi, poate nu le intuieste. Teatrul are puterea vizionară de a descifra, de a decripta necunoscutul care, într-un viitor mai apropiat sau mai depărtat, modifică societatea, umanitatea. Este o realitate faptul că, dintotdeauna, teatrul a iscat revoluții și a premers schimbările majore ale societății, ale comunităților. Timișoara înseamnă istorie, dar înseamnă și avangardă. Timișoara este un oraș impresionant al caselor tăcute, în care se ascund nespuse multe povești – povești de ieri, de alaltăieri, de acum sute de ani. Nespuse aceste povești ale lor, casele rămân triste și orașul, mut. 2023 este despre povești, legende povestite, descoperite, descâlците, despre comunicare, despre ieri. Azi vine de ieri, cel puțin. Și faptul că acel gând, acel vis pe care l-am avut acum treisprezece ani a devenit realitate, ne dovedește că trebuie să avem încredere, să facem să funcționeze împreună aceste două

principii – istorie și avangardă, și să continuăm expediția. Am crezut că Timișoara va fi Capitală Europeană a Culturii atunci când toată lumea sau aproape toată lumea se îndoia de acest lucru. Toate inițiativele Teatrului Național conțin în ele mesajul de a ne păstra încrederea în umanitate, în imaginație, în știință, în tot ceea ce înseamnă valorile fundamentale ale vieții. De aceea, Teatrul Național dedică anul în care Timișoara este Capitală Europeană a Culturii dinamicii societății, direcțiilor actuale ale teatrului și raporturilor dintre acesta și societate, diversității de concept și, desigur, de expresie artistică.

Anotimpurile FEST-FDR din anul Capitalei Culturale continuă cu un spectacol de referință europeană: **Furtuna** lui Shakespeare, în regia lui Alessandro Serra, spectacol prezentat cu sprijinul Istituto Italiano di Cultura București și al Centrului de proiecte.

Ada Hausvater, manager of the National Theatre: Timisoara is about history, but it is also about the avant-garde

Theatre goes ahead of the times and opens up new pathways that people, in their everyday lives, may not realise. Theatre has this visionary power to decipher the unknown which, in the near or distant future, will change society and humanity. It is a fact that the theatre has always sparked revolutions and has been the precursor of major changes in society and inside communities. Timișoara is about history, but it is also about the avant-garde. Timișoara is an impressive city made out of silent houses, that hide many stories – stories from yesterday, stories from the day before yesterday, stories that are hundreds of years old. If these stories remain unspoken, the houses remain sad and the city, silent. 2023 is about the stories, about the legends that are told, discovered, revelled, it is about communication, it is about yesterday. As today comes at least from yesterday. And the fact that this thought, this dream that we had thirteen years ago has become reality,

proves that we must have faith and balance these two principles - history and avant-garde – make them work together and continue the journey. We had faith that Timișoara was going to be European Capital of Culture even when everyone, or almost everyone, doubted it. All the National Theatre's initiatives contain this message: keep faith in humanity, in imagination, in science, in all the fundamental values of life. This is why the National Theatre dedicates the year in which Timișoara is the European Capital of Culture to the dynamics of society, to the current directions of theatre and its relationship with society, to the diversity of concept and, of course, of artistic expression. **The FEST-FDR Seasons** continues with a major European performance, one of reference: Shakespeare's **The Tempest** directed by Alessandro Serra, performed with the support of Istituto Italiano di Cultura, Bucharest and the Project Centre.

Miercuri / Wednesday, 3.05, 19:00 | Sala Mare / Main Hall

Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani / Durata spectacolului 1h45
Show recommended for persons over 12 years / Length of the show 1h45

FURTUNA THE TEMPEST

de / by William Shakespeare

Distribuția / Cast

Șeful de echipaj / Ship's master, Spirit
Stephano
Alonso
Sebastiano
Caliban
Ariel
Miranda
Antonio
Trinculo
Prospero
Ferdinando
Gonzalo

ANDREA CASTELLANO
VINCENZO DEL PRETE
MASSIMILIANO DONATO
SALVO DRAGO
JARED MCNEILL
CHIARA MICHELINI
MARIA LRENE MINELLI
VALERIO PIETROVITA
MASSIMILIANO POLI
MARCO SGROSSO
MARCELLO SPINETTA
BRUNO STORI

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY
SCENOGRAFIA / SET & COSTUMES
LIGHT & SOUND DESIGN

ALESSANDRO SERRA

Colaborator ecleraj / lighting collaboration
Colaborator sunet / sound collaboration
Colaborator costume / costume collaboration
Măști / masks
Consultant lingvistic / language support

Stefano Bardelli
Alessandro Saviozzi
Francesca Novati
Tiziano Fario
Donata Feroldi

Foto / Photo

Alessandro Serra

O producție Teatro Stabile di Torino - Teatro Nazionale | Teatro di Roma - Teatro Nazionale
ERT- Teatro Nazionale I Sardegna Teatro
Festival d'Avignon I MA scène nationale- Pays de Montbéliard
în colaborare cu Fondazione I Teatri Reggio Emilia
Compagnia Teatropersona

Prezentarea spectacolului în cadrul Programului Cultural „Timișoara 2023 – Capitală Europeană a Culturii” este sprijinită de Istituto Italiano di Cultura di Bucarest și de Centrul de Proiecte al Municipiului Timișoara.

Funded by
City of Timișoara
Center for Projects

În **Furtuna**, toate personajele încearcă să uzurpe, să-și consolideze sau să-și reîntărească puterea de dominare. Pe Prospero nu îl preocupă guvernarea, cum s-ar zice, nu se descurcă cu puterea. De îndată, fratele lui – sânge din sângele lui – începe să conspire cu regele din Napoli împotriva sa și îl condamnă la moarte prin înec. Gonzalo îl salvează și îi oferă în secret o sursă de putere mult superioară celei politice: magia. Însă, așa cum zice Simone Weill, „Cine este deznădăcinat, va deznădăcina” așa că, de îndată ce ajunge pe insulă, Prospero își folosește forța magică pentru a-l prinde pe Caliban, pe care îl adoptă, la început, iar mai apoi îl înrobește. La fel va face și cu Ariel: îl eliberează din sclavie, dar îl condamnă să îl slujească timp de doisprezece ani. Până și felul în care se comportă cu Ferdinand și cu Miranda este dictat tot de argumentul dinastic. În **Furtuna** (...), tema unirii a două regate este atotprezentă. (...) Numai Gonzago, într-un admirabil monolog în care Shakespeare l-a rescris pe Montaigne, delirează despre o societate ideală, fără violență, în care totul se împarte, fără nicio formă de suveranitate, în simbioză cu natura. Dar tocmai în fața naturii ierarhiile sunt răsturnate, încă din prima scenă: pe o mare în furtună, Șeful de echipaj comandă, nu regele, căci ce le pasă valurilor de rangul de rege! În realitate, natura stăpânește și când ea decide să-și redobândească locul, marinarii nu pot face altceva decât să își cânte savantul recviem: „Să ne rugăm, nimic nu mai are rost! Totul s-a sfârșit!”. Toți sunt gata să se înece, dar de murit nu moare nimeni, e mai degrabă un botez prin imersiune, o inițiere în propriul labirint interior (...). În furtună, supranaturalul răspunde vrerii omului. Prospero e total lipsit de transcendență, dar cu magia sa grosolană, întemnițează spiritele naturii, dezlănțuie furtuna și învie morții. Ariel, spirit de aer, este cel care îl învață compasiunea și iertarea. (...) Însă puterea supremă, pare să ne spună Shakespeare, este puterea Teatrului. **Furtuna** este un imn înălțat teatrului, prin teatru, iar forța sa magică rezidă tocmai în această posibilitate unică și excepțională a sa de a atinge dimensiuni metafizice prin bufoneria unei trupe de actori care tropăie pe patru scânduri de lemn, cu câteva obiecte și un maldăr de costume peticite. De aici izvorăște farmecul său ancestral, din faptul că totul se petrece sub ochii noștri, că totul este real, chiar dacă este simulat la vedere, dar mai ales din faptul că această forță supraomenească se manifestă doar cu condiția să existe un public gata să asculte, să vadă, să-și imagineze și să împărtășească tăcerea pentru a crea ritualul. Omul va avea întotdeauna nostalgia teatrului căci teatrul este, de acum încolo, singurul loc în care ființele umane își pot exercita dreptul la actul magic.

Alessandro Serra ■

In **The Tempest**, everyone seeks to seize, consolidate or increase their power. Prospero fails to govern. In other words, he wields power improperly, and soon his own brother, his own blood, plots against him with the King of Naples and sentences him to death by water. Gonzalo rescues him by secretly endowing him with power far greater than political power: magic. However, in the words of Simone Weil, "Whoever is uprooted himself uproots others". Hence, as soon as he arrives on the island, Prospero uses his magical power to steal it from Caliban, whom he first adopts as his son and then enslaves. He then does the same with Ariel, freeing him from slavery but condemning him to a twelve-year servitude. Mere dynastic interests drive even his approach to Ferdinand and Miranda. In **The Tempest** (...) we find the theme of the union of two kingdoms. (...) Only Gonzalo, in Shakespeare's superb monologue written in the words of Montaigne, envisions an ideal society without violence in which all things are to be shared, with no sovereign power, and in complete harmony with Nature. Indeed, in the first scene, hierarchies are reversed when faced with Nature: in a raging storm the Boatswain commands, not the King, for what do the wild waters care about the rank of a King! However, it is Nature that is actually in control, and when Nature decides to reclaim its space, the sailors can do nothing but intone their reflective requiem: "It's all useless, let us pray! We are all doomed!" They are all about to drown, but actually, no one dies. Instead, it is a baptismal immersion, an initiation into one's inner labyrinth followed (...). During the tempest, the supernatural bends down in the service of man. Prospero lacks any sense of transcendence, yet his rough magic ensnares the spirits of Nature, unleashes the storm and raises the dead. But Ariel, a spirit of the air, teaches him the power of compassion and forgiveness. (...) But Shakespeare seems to imply that the supreme power lies in the power of the Theatre. **The Tempest** is a hymn to theatre made by the theatre. Its magical powers lie precisely in this unique and one-time opportunity to experience metaphysical dimensions thanks to a company of boorish comedians treading wooden boards, making do with just a few props and a handful of patched together costumes. Therein lies its age-old fascination: everything happens before our eyes, everything is real and yet so clearly simulated, but, above all, this superhuman power only occurs if an audience is willing to listen and see, imagine, and share the silence to create the ritual. People will always have a longing for the Theatre because it remains the only place where human beings can exercise their right to an act of magic.

Alessandro Serra ■

Regizorul italian Alessandro Serra este fondatorul Companiei de teatru Teatropersona, cu care a creat și a prezentat spectacole în majoritatea țărilor din Europa, dar și în Asia, America de Sud, Marea Britanie ș.a. Opera sa este universal recunoscută și aclamată, fiind recompensată cu numeroase premii internaționale. Alessandro Serra este, în egală măsură, dramaturg și excelează și ca scenograf și light designer, fiind una dintre cele mai importante personalități ale artei spectacolului de teatru european din ultimii douăzeci de ani.

The Italian director Alessandro Serra is the founder of the Teatropersona Theatre Company, with which he has created and presented shows in most European countries, as well as in Asia, South America, Great Britain, etc. His work is universally recognised and acclaimed, having been awarded numerous international prizes. Alessandro Serra is also a playwright and excels as a set and light designer, being one of the most important personalities of European theatre performance art in the last twenty years.

Puteți fi siguri că pentru Shakespeare și pentru publicul său – în melanjul extraordinar de popoare în plină transformare, cu idei care irumpeau, stingându-se o clipă mai târziu – domnea desăvârșita absență a siguranței. Și asta era un lucru bun, deoarece stimula intuiția profundă a faptului că dincolo de tot haosul exista o bizară formulă de a înțelege, care avea a face cu un alt fel de rânduială, fără nicio legătură cu ordinea politică. Acest sentiment este prezent în toate creațiile lui Shakespeare și, dacă refuzăm să acceptăm realitatea unei lumi a spiritelor, am face mai bine să i le aruncăm în foc, căci și-ar pierde sensul cu totul. Teatrul lui Shakespeare era un loc de întâlnire între spectatori și actori, un loc în care puteai să fii martor, cu maximă intensitate, clipă de clipă, la fragmente de viață. Peste tot, vizibilul era însoțit de o dimensiune invizibilă care făcea ca acțiunea să aibă loc, concomitent, și în plan orizontal, și în plan vertical.

Peter Brook, Evoking (and forgetting!) Shakespeare ■

You can be sure that for Shakespeare and for his audience – in the extraordinary melange of peoples in the throes of transformation, with ideas bursting forth, fading a moment later – the utter absence of certainty reigned supreme. And this was a good thing, because it stimulated a deep intuition that there was a bizarre formula for understanding beyond all the chaos, which had to do with a different kind of order, unrelated to the political order. This feeling is present in all of Shakespeare's creations, and if we refuse to accept the reality of a spirit world, we would do better to throw it into the fire, for it would lose its meaning altogether. Shakespeare's theatre was a meeting place for spectators and actors, a place where you could witness, with maximum intensity, moment by moment, fragments of life. Everywhere, the visible was accompanied by an invisible dimension that allowed the action to take place simultaneously on the horizontal and vertical planes.

Peter Brook, Evoking (and forgetting!) Shakespeare ■

Vineri / Friday, 5.05, 19:00 | Studio UȚU

Spectacol recomandat persoanelor peste 15 ani / Show recommended for persons over 15 years
Durata spectacolului 1h15 / Length of the show 1h15

Spectacol cu supratitrare în limba engleză / English subtitles

AMINTIRI DIN EPOCA DE ȘCOALĂ SCHOOL AGE MEMORIES

de / by Mihaela Michailov

Distribuția / Cast

ALINA SPIRIDON
DARIUS ZET

Scenografia / Set
Muzica / Composer

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

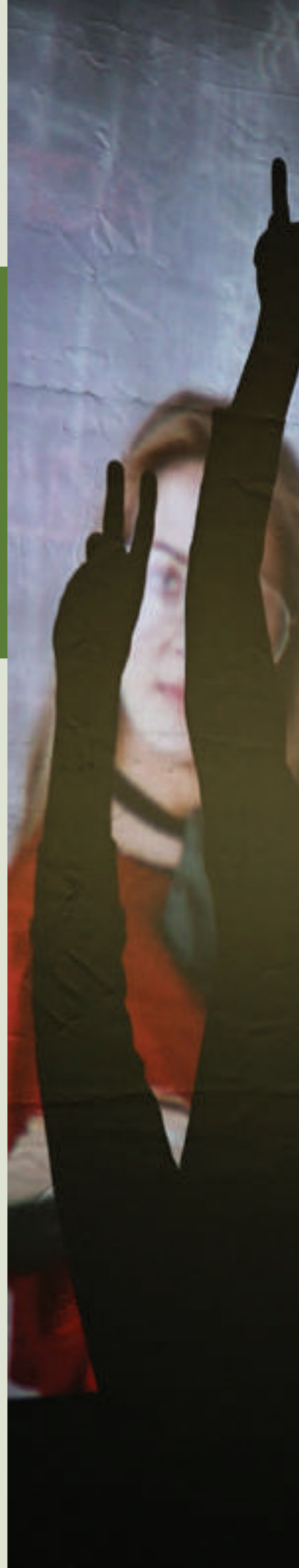
Regia tehnică / Stage directors

Operare lumini / Lights operator
Operare sunet / Sound operator
Operare video / Video operator

INOCENȚIU IEREMIA
HOREA CRIȘOVAN

ION-ARDEAL IEREMIA

Lavinia Ghiban
Iudit Reinhardt
Costinel Purcaru-Asproiu
Peter Szabo
Eugen Obrad

ALINA SPIRIDON, ACTRIȚĂ: Teatrul are și rolul de a educa

Tânăra actriță Alina Spiridon interpretează rolul feminin din spectacolul *Amintiri din epoca de școală*, montat de regizorul Ion-Ardeal Ieremia pe un text de Mihaela Michailov. Am vorbit cu Alina Spiridon despre necesitatea unui spectacol menit să pună pe tapet problemele sistemului educațional din România.

Cât de important ți se pare acest spectacol?

Teatrul are și rolul de a educa. Spectacolul nostru are un astfel de impact și în cazul copiilor, dar și în cel al părinților. Pe mine m-ar bucura ca părinții să își ia copiii adolescenți și să vină împreună la acest spectacol. La fel, îi așteptăm și pe profesori, fiindcă spectacolul este și despre ei. Nu încercăm să arătăm cu degetul; dar îi invit pe toți cei care fac parte din sistemul de educație, dintr-o postură sau alta, să vină la spectacol și să îl privească detașat. Cine știe, poate din exterior lucrurile se văd altfel. Mai ales că, fără îndoială, spectacolul o să le aducă aminte că au fost și ei, odată, copii.

Joci (și) rolul fetei tociare. Cât de fericit crezi că este un astfel de copil?

Rolul de tociară mi-a dat cele mai mari bătaii de cap pentru că nu m-am regăsit deloc în ipostaza asta, n-am prea avut ce racorduri să găsesc cu experiența mea de școală. E o mare diferență între un copil tociar și unul deștept. Copilul tociar învață mecanic, își – sau i se – îngreșează gândirea logică. Eu nu cred că un astfel de copil poate să fie fericit. Poate doar fiindcă îi vede pe părinții lui fericiți pentru notele lui mari, dar ce slabă consolare. Nemaivorbind că toceala asta răpește foarte mult timp, din deja puținul timp pe care orice copil trebuie să și-l împartă între joacă, socializare, familie și explorare.

Care au fost relațiile tale cu școala?

Mie mi-a plăcut școala... până prin clasa a III-a, după care mi-am cam pierdut interesul. Au început să mă intereseze mai mult „relațiile interumane” – socializarea, jucatul cu colegii, cu alte cuvinte, pauza. Abia așteptam pauza. Notele nu m-au interesat niciodată, și nici părinții mei nu erau exigenți în ce privește carnetul de note. Învățam doar la materiile care îmi stârneau curiozitatea. Cred că am fost, una peste alta, o elevă normală. Am luat și note mici, și note mari. Ei, la media generală eram pe la 8,50 - 9. Nu m-a durut niciodată o notă mică, în schimb m-a durut de multe ori atitudinea profesorilor. M-au făcut nu o dată să mă simt mică și neimportantă, plus că unii aplicau un sistem de pedepse demne de evul mediu. Relațiile mele cu școala au însemnat inclusiv că am fost dată cu capul de tablă, trasă de perciuni și lovită peste palme. Era să scriu „Și nu eram printre cei răi”, de parcă ar putea exista o limită dincolo de care pedepsele corporale ar fi justificate.

Te-ai mai întoarce acum la școală ca elevă?

Dacă m-aș mai întoarce la școală... nu. Cel puțin, nu la școala așa cum se făcea atunci. Mă întreb de multe ori cât la sută mai știu din tot ce am învățat în școală. Și e un procent destul de mic... un 20% în care intră gramatica, limba română, chestiile de bază. Vorbesc de școala primară și de cea generală. La liceu, lucrurile s-au schimbat. Am făcut liceul de artă, la secția teatru, iar acolo lucrurile s-au întâmplat altfel, accentul s-a pus mai mult pe zona asta. Și mi-a fost bine.

Ce crezi că îi lipsește sistemului educațional din țara noastră?

Cred, sper, înțeleg că lucrurile s-au mai schimbat. Mai multă materie, mai multe teme, e un alt sistem de calificative, pedepsele fizice au fost interzise. Dar educația, ca sistem, e încă foarte departe de normalitate, de eficiență și de accentul pus pe educarea personalității copilului. Adevărul e că mă cam apucă groaza. Mă gândesc că, la toamnă, flica mea va merge la școală și nu îmi dau seama cum va rezista în acest sistem. Probabil că până la urmă se va obișnui și va crede că așa e normal. De fapt, asta este marele pericol, că ajungem să ni se pară normal. Dar nu e. Nu-i nevoie să le răpim copilăria. Ar trebui să fim în stare să găsim un echilibru.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

ALINA SPIRIDON, ACTRESS:

Theater also has the role of educating

The young actress Alina Spiridon is playing the female role in the show *School Age Memories*, directed by Ion-Ardeal Ieremia, following the text written by Mihaela Michailov. I spoke to Alina Spiridon about the necessity of a show meant to talk about the issues of the Romanian educational system.

How important do you think this show is?

Theater also has the role of educating. Our show has this sort of impact in the case of children, but especially in the case of their parents. I would be glad if parents would take their teenage children and come watch the show together. We are not trying to point fingers; but I invite those that are part of the educational system in one position or another, to come to the show and watch it with detachment. Who knows, maybe from the outside things are perceived differently. Especially because, without a doubt, the show will remind them that they were also children, once.

You (also) play the role of the girl "nerd." How happy do you think such a child is?

The role of the nerd really nagged me, because I did not identify with the situation at all, I did not have anything to relate with such a position in my school experience. There is a big difference between a nerd and a smart child. The nerd learns mechanically, and as such their logical thinking is hindered. I do not believe that such a child can be happy. Maybe just in the moments when the child sees that its parents are happy that she or he has received high grades, but that is poor consolation. Moreover, this mechanical accumulation of knowledge takes up a lot of time, from the little a child has to partition between play, socialization, family and exploration.

What was your relationship with school?

I liked school... until the 3rd grade, after which I kind of lost interest. "Human inter-relationships" became much more appealing - socialization, playing with class-mates, put it another way, recess. I could hardly wait for recess. Grades never interested me, and my parents weren't strict regarding my report book. I learned those subjects that made me curious. I think I was, all in all, a normal student. I had high grades and low grades. My average was 8,50-9. A low grade never affected me, but what did was the attitude of the teachers. They made you feel small and unimportant, and they would use punishments that were fit for the Middle Ages. My relationship with school also includes this: I had my head banged against the blackboard, had my hair pulled and was struck across the palms. I almost wrote "and I was not among the misbehaved", as if there were a limit beyond which corporal punishment is to be justified.

Would you go back to school as a student?

Would I go back... no. At least, not to the school of my time. I often wonder what percentage of the knowledge I accumulated I still know. And it is a rather small percentage... 20%, which includes grammar, the Romanian language, the basics. I am talking about primary school and secondary school. In high-school, things changed. I went to an arts high-school, where I studied theater and there, things happened in a different way, the focus was more on this. And I did well.

What do you think is missing from the educational system in our country?

I hope that I understand that things have started to change. There is a lot more curriculum now, more homework, another grading system, corporal punishment has been outlawed. But education, as a system, is still very far from normality, from efficiency and from the focus put on the education of an individual's personality. The truth is I am horrified. I know that, in the fall, my daughter will go to school and I do not know how she will handle herself inside this system. She will eventually get accustomed to it, and think it is normal. Actually, this is the great danger, that we accept it as normal. But it is not. We must not rob children of their childhood. We must find a balance.

Interview by Gabriela Lupu ■

RO

EDITORIAL

Amintiri din epoca de școală rămâne – dincolo de o incursiune în universul școlar văzut prin ochi de copil, dar analizat cu luciditatea documentaristului de calibru – o fermecătoare poveste despre memorie. Mihaela Michailov lucrează cu memoria într-un fel de familiaritate tandră, imposibil de confundat cu lipsa de rigoare, o familiaritate care devine imediat disponibilă celui care intră în contact cu ea, fie actor, fie regizor, fie – desigur – spectator.

Mihaela Michailov a făcut, pentru a scrie acest text, mai mult decât ceea ce îndeobște se numește „documentare”; ea a provocat un temeinic proces de introspecție, recuperând amintirile de școlari a doi actori care, atunci, și-au jucat – și comentat – propria copilărie. A fost un fel de transfer delicat (sau poate o inefabilă extracție), greu de prins în cuvinte (deși se folosește de ele). Rememorarea unui om devine experiența directă a altuia. Asta este, deja, o

remarcabilă performanță de comunicare. Dar ce se întâmplă cu amintirea, odată „extrasă” din contextul personal? Ce se întâmplă cu povestea, atunci când transferul este total? Când nu-i mai aparține defel celui ce o povestește? Spectacolul de la Naționalul din Timișoara încearcă să răspundă la această dilemă, să ridice această mânășă naratologică. Ne îmbărbătam la gândul că, odată pusă pe hârtie, amintirea își pierde proprietarul, devine amintirea tuturor – devine literatură. Și totuși, asta funcționează doar până la un punct. Iată-i, deci, pe actorii Teatrului Național și pe regizorul lor pe drumul înspre personaje, căutând și descoperind propriile lor cărări, propriile lor povești, pe canavaua construită de autoare. De acum, e povestea lor. Și epoca lor de școală. Și, cu fiecare reprezentație, va deveni și povestea noastră.

Codruța Popov ■

School Age Memories remains – beyond an incursion into the universe of school seen through the eyes of a child, but analyzed with the lucidity of a high caliber documentary maker – a charming story about memory. Mihaela Michailov works with memory in a sort of tender familiarity, impossible to mistake for a lack of rigor, a familiarity that becomes readily available to the one that enters into contact with it, be that person an actor, a director, or – of course – a spectator.

Mihaela Michailov has done more than what is usually called "research" in the writing of this text: she initiated a thorough process of introspection, reclaiming the memories of two actors, that, then, played – and commented upon – their own childhoods. It was a sort of delicate transfer (or maybe a sort of ineffable extraction), difficult to put into words (although she makes use of them). The remembering of one person becomes the direct ex-

perience of another. This is, already, a remarkable performance in communication. But what happens to the remembering, once "taken out" of personal context?

What happens to the story, when the transfer is total? When it no longer belongs to the one telling the story? The show at the National Theater in Timișoara tries to answer this dilemma, take up this narrative gauntlet. We take comfort in the fact that once set on paper, memory loses its owner, belonging to everyone – becoming literature. And still, this works up to a point. Therefore, the actors of the National Theater and their director are on a path towards the characters, searching and discovering their own passages, their own stories, on the blueprint created by the author. From now on, it is *their* story. And *their* school age. And, with each show, it will become our story.

Codruța Popov ■

EN

EDITORIAL

Mărți / Tuesday, 9.05, 19:00 | Sala Mare / Main Hall

*Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani / Show recommended for persons over 12 years
Durata spectacolului 1h10 / Length of the show 1h10*

CONUL LEONIDA FAȚĂ CU REAȚIUNEA

DON LEONIDAS AND THE RIGHT-WING CONSPIRACY

de / by **I.L.Caragiale**
regia artistică / directed by **Felix Alexa**

Distribuția / Cast

Leonida
Efimița
Safta
Mițu

ION RIZEA
CLAUDIA IEREMIA
MATEI CHIOARIU
ALINA ILEA

Scenografia și video design / Set & video design

TUDOR PRODAN

UN SPECTACOL DE / DIRECTED BY

FELIX ALEXA

Regia tehnică / Stage directors

Cristian Stana
Claudiu Surmei
Judith Reinhardt
Gerhard Crăciun
Claudiu Surmei
Eugen Obrad

Sufleor / Prompter
Lumini / Light operator
Operare sunet / Sound operator
Operare video / Video operator

ALINA ILEA, ACTRIȚĂ:

Ceea ce o definește pe Mițu în moarte este ceea ce o definea și în viață

Alina Ilea joacă în spectacolul *Conul Leonida* față cu reacțiunea un personaj nescris de Caragiale, dar totuși foarte prezent în spectacolul lui Felix Alexa. Despre provocarea de a juca un personaj nescris de autor am vorbit cu îndrăgita actriță a Teatrului Național.

Cum e să joci un personaj care nu apare în textul lui Caragiale?

A fost o provocare pentru mine. Cine e femeia asta, cum e ea, ce o să facă atunci când apare în scenele de altfel atât de bine „înșurubate” din scriere, de ce are nevoie de ea regizorul în construcția spectacolului? Sunt primele întrebări pe care mi le-am pus. Pe măsură ce s-a ridicat spectacolul și am înțeles concepția regizorală, am considerat că e o idee foarte bună. Mițu, prima soție a lui Leonida, prin prezența ei fizică în poveste, completează și potențează acțiunea scenică, este o oglindă și un ecou și asigură într-un fel trecerea firească de la particular și concret, la general și abstract. Mițu definește și îmbogățește universul în care se mișcă personajele lui Caragiale.

Cine este femeia pe care o interpretezi?

Fosta femeie. (râde) Leonida, Efimița și Mițu își „trăiesc” eternitatea într-un cavou. Leonida și Efimița împart „coșciugul” nupțial, iar Mițu, care e o moartă mai veche, bântuie pe dedesubt. De câte ori Leonida îi pronunță numele, ea își face brusc apariția între ei și profită cât mai mult să stea în patul în care cândva era locul ei. Când și în ce momente apare Mițu, am stabilit împreună cu regizorul, pe măsură ce se construia relația dintre Leonida și Efimița. Mi s-a părut important ca ea să fie prezentă la rugăciune ca să înțelegem că și ea a trăit aproape la fel cu Leonida. La momentul căutării gazetei, de asemenea. Ceea ce o definește pe Mițu în moarte este ceea ce o definea și în viață: dependența ei absolută de Leonida. Am pornit de la ideea că prima lui soție posedă aceleași „calități” care o definesc pe cea de-a doua: admiratoare înfocată a inteligenței și personalității lui Leonida, total dependentă de opiniile și acțiunile lui, influențabilă, nevriconă și devotată din lipsă de idei proprii. E geloasă pe Efimița că i-a luat locul, dar devotamentul față de Leonida îi depășește gelozia. Ba chiar, atunci când situația o cere, este aliata Efimiței. Economia mijloacelor de expresie, expresii faciale minimale, mersul egal sau uneori mișcărilor bruște au contribuit la imaginea lui Mițu, dându-i nuanță spectrală.

Cum a fost lucrul la spectacol?

S-a râs mult. Am lucrat foarte relaxat și în același timp eficient și cu atenție la fiecare detaliu. Faptul că până acum am construit și am jucat multe spectacole împreună cu partenerii mei a făcut ca repetițiile să aibă o atmosferă relaxată și creativă în același timp. Și cred că asta se vede și în spectacol.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

ALINA ILEA, ACTRESS:

What defines Mițu in death is what also defined her in life

What's it like to play a character that doesn't appear in Caragiale's text?

It was a challenge for me. Who is this woman, what is she like, what will she do when she appears in the scenes that are so well conceived, why does the director need her in the construction of the show? These are the first questions I asked myself. As the show went up and I understood the directorial concept, I thought it was a very good idea. Mițu, Leonida's first wife, through her physical presence in the story, completes and enhances the stage action, she is a mirror and an echo and somehow ensures the natural transition from the particular and concrete to the general and abstract. Mițu defines and enriches the universe in which Caragiale's characters move.

Who is the woman you play?

Former woman. (laughs) Leonida, Efimita and Mițu „live“ their eternity in a cave. Leonida and Efimita share the nuptial „coffin“, and Mițu, who is an older deceased, haunts underneath. Every time Leonida says her name, she suddenly appears between them and makes the most of staying in the bed where her place once was. When and at what moments Mițu appears, we determined together with the director, as the relationship between Leonida and Efimita was being built. I thought it was important that she would be present at the prayer so that we understand that she also lived almost the same as Leonida. During the newspaper scene, as well. What defines Mițu in death is what also defined her in life: her absolute dependence on Leonida. I started from the idea that his first wife possessed the same „qualities“ that define the second: ardent admirer of Leonida's intelligence and personality, totally dependent on his opinions and actions, impressionable, nervous and devoted due to lack of her own ideas. She is jealous of Efimita for taking her place, but her devotion to Leonida overcomes her jealousy. In fact, when the situation calls for it, she is Efimita's ally. The economy of means of expression, minimal facial expressions, equal steps or sometimes sudden movements contributed to Mițu's image, giving it a spectral hue.

How was the work process for this performance?

There was a lot of laughing. We worked very relaxed and at the same time efficiently and with attention to every detail. The fact that I've create and performed many shows with my partners so far has made the rehearsals feel relaxed and creative at the same time. And I think that this facts can be seen in the performance as well.

Interview by Gabriela Lupu ■

RO**CRONICĂ**

... fix de 1 Decembrie, zi cu semnificație în calendarele patriotismului nostru cel ...din când în când, am asistat la premiera spectacolului realizat de Felix Alexa la Teatrul Național „Mihai Eminescu” Timișoara. O montare care, da, îl actualizează pe Caragiale, însă într-un mod neostentativ, cu mijloace delicate, ba chiar tandre adeseori, ce fac ca textul să ne vorbească în tonalități nespuse de firești. Cumva, Alexa depolitizează piesa, deplasând accentele de pe conflictele de natură ideologică și mutându-le inspirat pe o temă viguroasă, spectaculoasă și, vai!, cât de valabilă, a delirului. Altfel spus, Leonida încetează să mai fie (doar) un om cu concepții politice fixe sau un mediocru politician de dormitor, devenind o metaforă în carne și oase a chiar ideii de delir, a devălmășiei de vorbe și gânduri care nu duc nicăieri, nu rezolvă nimic și întredeschid vag ușa spre non-sensurile lingvistice din absurdul ionescian de mai târziu. Delirul lui Leonida are o serie de

particularități care îl fac să fie unul specific românesc, probabil diferit de delirul francezesc, de cel maghiar sau de alte deliruri naționale din lumea întreagă. El ne este familiar, ne regăsim în el, iar râsetele noastre sunt calde, ba chiar pline de complicitate. Ca și cum Leonida nu ne vorbește doar din exterior, ci și din interior... Dar Alexa nu se oprește aici, ci supralicitează: delirul românesc e dincolo de viață și de moarte, e dincolo de trecut și prezent, el e atât de intens încât operează de-a dreptul cu eternitatea. Soluția regizorală este pe cât de simplă, pe atât de sugestivă: Leonida și Efimița sunt morți, pentru că iată-i la începutul spectacolului, ridicându-se din mormânt și reluând, poate pentru a mia oară, nesfârșitele dialoguri despre republică, reacționari, revoluții și Garibaldi, într-o infinită „fandacsie” în care diferențele dintre a fi viu și a fi mort nu mai au nicio relevanță. (...)

Călin Ciobotari în *Teatrul azi* ■

EN

REVIEW

... exactly on the 1st of December, a day of import in the calendars of our patriotism... the one that happens to occur from time to time, I was at the premiere of the show directed by Felix Alexa at the National Theater "Mihai Eminescu" Timișoara. A show that, yes, brings Caragiale into actuality, but does it without being ostentatious, with delicate means, which are sometimes even tender, making the text speak to us in incredibly natural tonalities. Somehow, Alexa manages to de-politicize the play, moving the accents away the conflicts of ideological nature and putting them with an inspired stroke upon a vigorous theme. The spectacular, and woe!, quite valid theme of delirium. Put another way, Leonidas stops being (just) a man of fixed political conceptions or a mediocre bedroom politician, becoming a flesh and blood metaphor for the idea of delirium, of and effluvium of words and thoughts that lead nowhere, solve nothing and slightly pry open the door towards linguistic nonsense of the later absurd of Ionesco. Leonidas's delirium has a series of particu-

larities that makes it specifically Romanian, probably different from French delirium, from Hungarian delirium and from other types of national deliriums the world over. It is familiar to us, we find ourselves in it, and our laughter is warm, even full of complicity. It is as if Leonidas does not speak to us only from the outside, but also from within... But Alexa does not stop here, he ups the ante: Romanian delirium is beyond life and death, beyond past and present, it is so intense that it operates with eternity itself. The directorial solution is as simple as it is suggestive: Leonidas and Efimița are dead, because at the beginning of the show they emerge from the grave and restart, maybe for the thousandth time, their endless dialogues about the republic, the right wing conspiracy, the revolutions and the different Garibaldi's, in an infinite "fantasy" in which the differences between being alive and dead hold no more relevance. (...)

Călin Ciobotari in *Teatrul azi (Theater Today)* ■

CLASIC
CONTEMPORAN

Joi / Thursday, 11.05, 19:00 | Studio UȚU

Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani / Show recommended for persons over 12 years
Durata spectacolului / Lenth of the show 1h30

ANIVERSAREA BLOWING

de / by **Jeroen van den Berg**
traducerea / translated in Romanian by **Liliana Alexandrescu**

Distribuția / Cast

Els Boemer
Leo Boemer
Jurgen
Esther

Scenografia / Set
Muzica / Music
Video
Light design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

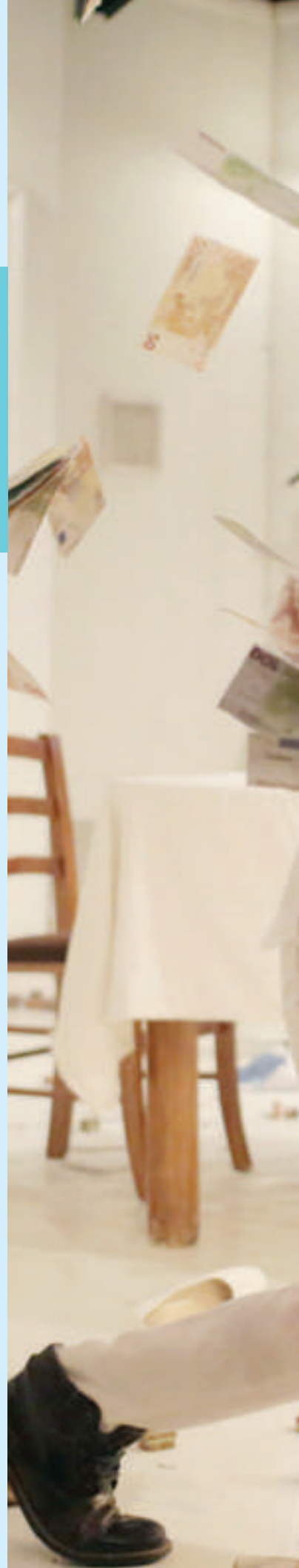
Regia tehnică / Stage director
Operator lumini / Lights operator
Operator sunet / Sound operator
Operator video / Video operator

ALINA ILEA
ROBERT COPOT
BOGDAN SPIRIDON
JASMINA MITRICI

ZSOLT FEHERVÁRI
SEBASTIAN HAMBURGER
OVIDIU ŽIMCEA
ALEX STĂNESCU

TRAIAN ȘOIMU

Cristian Stana
Grațian Popp
Cristian Stana
Larisa Aioanei

ALINA ILEA, ACTRIȚĂ:

O familie ajunge disfuncțională atunci când membrii ei nu mai reușesc să comunice

Una dintre actrițele emblematice ale Teatrului Național din Timișoara este Alina Ilea. În spectacolul Aniversarea, interpretează rolul dificil al unei femei care traversează criza de la mijlocul vieții. Despre acest spectacol am vorbit cu Alina Ilea.

Ce este special la acest spectacol?

Primul lucru special este însuși faptul că am ajuns să joc în el. Cu ceva vreme înainte de a da casting pentru rol, am găsit acest text, **Aniversarea** de Jeroen van den Berg, într-un volum de dramaturgie contemporană olandeză. Mi-a plăcut foarte tare. Țin minte că mi-am spus atunci ce mult mi-aș dori să joc într-un spectacol pe textul ăsta, că mi-ar plăcea să o interpretez pe Els Boemer, că mi se potrivește tare și că sunt exact la momentul și la vârsta potrivită pentru a face acest rol. M-am gândit atunci, ok, poate o să mă întâlnesc vreodată cu piesa asta sau poate am s-o fac chiar eu, habar n-am. Am închis cartea, dar am pus semn la text, gândindu-mă că, cine știe, dacă m-am atașat așa tare de el, probabil că într-o zi ne vom reîntâlni. Întâmplarea a făcut ca după vreo doi ani, regizorul Traian Soimu să dea casting aici, la Teatrul Național, exact pentru acest text. Am fost absolut convinsă că e rolul meu, indiferent câte actrițe s-au prezentat pentru el. Și într-adevăr, așa a fost. Un alt lucru foarte special este faptul că m-am reîntâlnit pe scenă cu colegul meu de facultate și de an, Robert Copoț, cu care nu mai jucasem de ani buni. Cred că am făcut împreună un cuplu foarte reușit. Nu în ultimul rând, spectacolul în sine este special pentru că, așa cum l-a gândit Traian Soimu, exploatează foarte bine umorul negru al piesei și, în același timp, abordează personajele cu foarte multă tandrețe, cu sensibilitate și considerație față de drama fiecăruia în parte. A fost o colaborare foarte frumoasă atât cu regizorul, cât și cu colegii mei actori, Robert Copoț, Jasmina Mitrici și Adrian Roșu (ultimii doi, la vremea respectivă proaspăt absolvenți); iar de un timp, rolul lui Jurgen este jucat de fostul meu student, Bogdan Spiridon. O mulțime de lucruri speciale se leagă, deci, de **Aniversarea**.

Cu ce te-a provocat pe tine ca actriță acest rol?

Cred că provocarea cea mai mare a fost să înțeleg un alt mod de a te raporta la copiii tăi și să integrez în interpretarea mea tipul de comunicare pe care Els îl practică în familia ei. Eu sunt o mamă foarte deschisă cu copiii mei, am răbdare și disponibilitatea de a negocia până ajungem la un punct comun. Els, pe de altă parte, are o imagine ideală despre familia ei. Este obsedată de control și de cele mai multe ori nu vede sau refuză să vadă ce se întâmplă cu copiii și cu soțul ei, tocmai din dorința de a nu fi obligată să se confrunte cu problemele lor. Copiii trebuie să fie perfecți, iar dacă sunt cumva frustrați sau nefericiți, ea nu este dispusă să-i asculte sau să le arate compasiune. Els împlinește 45 de ani și nu face deloc bine față vârstei, ba mai mult, intră oarecum în concurență cu fiica ei. Știe, cel puțin bănuiește, că Leo o înșală, însă preferă să păstreze aparențele. Evident că toată autoamăgirea asta nu poate să dureze la nesfârșit și vine momentul în care problemele ascunse sub preș îi explodează în față. Iar Els, în loc să privească adevărul, îl neagă vehement. Cu un parcurs atât de complex și dinamic, evident că provocările principale în construirea personajului au fost trecerile de la o stare de spirit la alta cu rezeziune, labilitatea emoțională.

Cum ți-ai descrie personajul?

Cred că Els fuge de suferință, nu-i poate face față. Adevărat, este egoistă, oarbă la nevoile și la suferințele celorlalți. Dar, în același timp, cred că Els este avidă de iubire, de admirație. Sigur, pe undeva, asta denotă și că este infantilă emoțional, de aia are nevoie să fie mereu în centrul atenției. Jonglează cu victimizarea și cu agresivitatea și dă mare importanță imaginii familiei în fața lumii, a celorlalți. Nu încerc să descriu un monstru; Els este, și ea, vulnerabilă, își iubește copiii, își iubește soțul, dar, undeva în mintea ei, să îți arăți dragostea și să te recunoști vulnerabil înseamnă să fii slab, iar asta Els nu acceptă.

Spectacolul vorbește despre o familie disfuncțională. Cât de mult adevăr este în această poveste?

Cred că o familie devine disfuncțională în momentul în care membrii ei nu mai reușesc să comunice real, autentic, să exerseze sinceritatea pentru a putea să-și rezolve problemele, conflictele, neînțelegerile care apar în mod normal în orice familie. Într-adevăr, familia lui Els nu mai funcționează pentru că fiecare dintre membrii ei este singur: Els este singură în lumea ei „perfectă”, Leo este singur pentru că nu mai comunică real cu Els și nu poate să-i spună ce îl frământă, copiii sunt singuri pentru că văd ce se întâmplă între părinții lor, văd comunicarea prăbușită dintre ei și mama lor, iar singura soluție pe care o găsesc este să fugă de acasă și să scape din acest univers care le face rău. Cu atât mai mult îmi place sfârșitul spectacolului, cu amestecul lui de pesimism și de speranță.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

ALINA ILEA, ACTRESS:

A family becomes dysfunctional when its members can no longer really communicate

One of the emblematic actresses of the National Theater in Timișoara is Alina Ilea. In the show *Blowing*, she plays the difficult role of a woman going through a mid-life crisis. I talked about this show with Alina Ilea.

What is special about this show?

The first special thing is the fact that I ended up playing in the show. Some time before attending the casting, I found this text, **Blowing** by Jeroen van den Berg in a volume of Dutch contemporary dramaturgy. I liked it a lot. I remember that I told myself then that I would very much enjoy playing in a show based on this text, that I would like to play Els Boemer, that I felt I would fit perfectly in the role and that I was at that exact point in my life for such a part. So, I thought then, OK, maybe I will have the chance to encounter this play, or maybe I will stage it myself, I don't know. I closed the book, but I marked the text, thinking that, who knows, if I grew so attached to it, probably we will meet again some day. It happened that two years later, the director Traian Şoimu held a casting here at the National Theater, exactly for the same text. I was absolutely convinced that it is my part, however many actresses came and auditioned for it. And so it was. Another very special thing was the fact that I had the chance to meet on stage with one of my colleagues from university, Robert Copoţ, with whom I had not played in years. I think we made an excellent couple together. The show itself is special, because, the way Traian Şoimu thought it out, it manages to exploit the black humor of the play very well and, at the same time, approaches the characters with a lot of tenderness, sensitivity and respect towards their own personal drama. It was a very beautiful collaboration with the director and with my fellow actors Robert Copoţ, Jasmina Mitrici and Adrian Roşu (the latter two were back then fresh graduates from theater school); and for a while now, the part of Jurgen is played by my former student, Bogdan Spiridon. A lot of special things connect with **Blowing**.

What challenged you as an actress while playing this part?

I think the biggest challenge was understanding another way of relating to one's children and integrating in my interpretation the type of communication Els practices inside her family. I am very open, as a mother, to my children, I have patience and availability to negotiate until we reach common ground. Els, on the other hand, has an ideal image in her head about her family. She is a control freak and most of the time does not see, or refuses to see what is going on with her children and her husband, precisely because she wishes not to be confronted with their problems. The children must be perfect, and if they are somehow frustrated or unhappy, she is not willing to listen or show them compassion. Els is turning 45 and is not handling it well at all, more so, she enters into a competition with her daughter. She knows, or at least suspects that Leo is cheating on her, but prefers keeping up appearances. It is clear that all this self-deception cannot last forever and there comes a time in which all the dirt hidden under the rug explodes in her face. And Els, instead of accepting the truth, vehemently denies it. With such a complex and dynamic itinerary, it is obvious that the main challenges in constructing the character were passing from one state of mind into another in quick succession. A sort of emotional instability.

How would you describe your character?

I think that Els is running away from suffering, she cannot take it. Truly, she is egotistic, blind to the needs and sufferings of others. But, at the same time, I think that Els is starving for love, for admiration. Sure, somewhere in there this denotes that she is also emotionally immature, that's why she always needs to always be the center of attention. She juggles with victimization and with aggression and gives a lot of import to the image of the family in the eyes of the world, of others. I am not trying to describe a monster; Els is, herself, vulnerable, loves her children, loves her husband, but, somewhere in her mind, showing love and admitting vulnerability means weakness, and Els cannot accept this.

The show speaks about a dysfunctional family. How much truth is there in this story?

I think a family becomes dysfunctional the moment when its members can no longer really communicate, cannot do it authentically, cannot exercise sincerity in order to solve their issues, conflicts, misunderstandings that occur normally inside a family. Truly, Els's family does not function because each of its members is alone: Els is alone in her "perfect" world, Leo is alone because he does not truly communicate with her anymore and cannot tell her what is bothering him, the children are alone because they see what is happening between their parents, they see the broken down communication between themselves and their mother, and the only solution is to run away from home and escape this universe that is harming them. That's why I like the show's ending, with its mix of pessimism and hope.

Interview by Gabriela Lupu ■

Nume de cod: ANIVERSAREA. Nu putem ignora felul în care secolul al XX-lea și, nu mai puțin, acest început de secol pun în centrul lor individul. Universul s-a atomizat în aproape opt miliarde de mici universuri personale și, la un anumit nivel, oamenii interacționează supuși altor legi decât cea a gravitației: frica, dorința, conflictul, atracția, reacția și acțiunea. Le recunosc, le neagă, le domină sau se lasă dominați, le cercetează, încearcă să le domesticească și să le facă să lucreze pentru ei, în favoarea lor. Revolta este tot un fel de a comunica. Tăcerea, la fel ca țipătul, vorbește. Minciuna este un adevăr întors pe dos. Conflictul își are propriile coduri cognitive, emoționale și de acțiune. Furia este o funie împletită din spaimă și vinovăție. Și totuși, de cele mai multe ori, oamenii aleg să nege. Să nege tot: ce iubesc, ce doresc, ce îi sperie, ce îi desparte, ce i-ar putea aduce împreună. Aleg să lăse să trăiască în locul lor o proiecție, cu riscul de a se transforma într-o imagine, într-un clișeu, într-un hashtag.

Iar când, osteniți, aleg să închidă cutia Pandorei, nu mai bagă de seamă că undeva într-un colț, a rămas ceva, uitat. Ceva ce face lumea să se miște.

Codruța Popov ■

RO

EDITORIAL

EN

EDITORIAL

Code name: BLOWING. We cannot ignore the way in which the 20th century and, not in the least, this incipient century place the individual at its centre. The universe has atomised into nearly eight billion tiny personal universes and, at some level, people interact subject to laws other than gravity: fear, desire, conflict, attraction, reaction and action. They recognise these laws, deny them, dominate them or allow themselves to be dominated by them, investigate them, try to domesticate them and make them work in their favour. Rebellion is also a way of communicating. Silence, as well as shouting, is poignant. Lying is truth turned inside out. Conflict has its own cognitive, emotional and action codes. Anger is a rope woven from fear and guilt. And yet, more often than not, people choose to deny it. To deny everything: what we love, what we want, what scares us, what divides us, what could bring us together. We choose to let a projection live in our place, at the risk of turning ourselves into an image, a cliché, a hashtag. And when we choose, stubbornly, to close Pandora's box, we no longer notice that somewhere in a corner, something has been left out, forgotten. Something that makes the world turn.
Codruța Popov ■

Vineri / Friday, 12.05, 19:00 | Sala 2

Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani / Durata spectacolului 1h50
Show recommended for persons over 12 years / Length of the show 1h50

Spectacol cu supratitrare în limba română / Romanian subtitles

SUNT O BABĂ COMUNISTĂ

I'M AN OLD COMMIE

de / by **Călin Ciobotari**
după romanul lui **Dan Lungu** / after **Dan Lungu's** novel

Distribuția / Cast

Emilia Apostoae
Țucu, soțul Emiliei / Țucu, Emilia's husband
Prezentatoarea / The Presenter
Regizorul de platou / Set director
Cameraman 1
Cameraman 2
Alice, fiica lor
Soțul lui Alice / Alice's husband
Povestitorul de bancuri / The joke's storyteller
Securistul / Călugărul Dorofte
The Securitate Thug / Monk Dorofte
Doamna Rozalia
Baletul emisiunii / Ballet ensemble

Scenografia / Set & costumes
Video design
Coregrafia / Choreography
Sound design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regizor tehnic / Stage director
Operator lumini / Light operator
Video
Operator sunet / Sound operator

CLAUDIA IEREMIA
ION RIZEA
ROBERTA POPA
MATEI CHIOARIU
CRISTIAN SZEKERES
ALECU REUȘ
IULIANA CRĂESCU
ROMEO IOAN
CĂTĂLIN URSU

DORU IOSIF
ANA MARIA COJOCARU
IONUȚ ȚOȚA
RAUL LĂZĂRESCU
MARIN LUPANCIUC
DARIUS ZET

INOCENȚIU IEREMIA
ANDREI COZLAC
VICTORIA BUCUN
SEBASTIAN HAMBURGER

ANTONELLA CORNICI

Judit Reinhardt
Alexandru Stănescu
Eugen Obrad
Peter Szabo

ANTONELLA CORNICI, REGIZOARE:

Din păcate sunt încă multe babe comuniste în țara asta

La mai bine de 30 de ani de la Revoluția din decembrie 1989, la Teatrul Național din Timișoara, spectacolul *Sunt o babă comunistă*, dramatizare a faimosului roman omonim al lui Dan Lungu, în regia Antonellei Cornici, ne vorbește despre nostalgia ciudată, dar, cu siguranță, vie după perioada comunistă. Despre comunism și nostalgicii lui, despre actualitatea unui astfel de text pus în scenă chiar în orașul Revoluției, am vorbit cu regizoarea spectacolului.

Ți se pare că Sunt o babă comunistă e un text cu un mesaj actual acum, la peste 30 de ani după Revoluție?

Daaaa! Din păcate sunt încă multe babe comuniste în țara asta. Ar trebui să ne trezim odată! După mai bine de 30 de ani de la Revoluție, încă văd oameni cărora le e frică să vorbească, oameni care nu au opinie, coloană vertebrală, oameni care trăiesc într-o buclă a timpului: nici în comunism, nici în democrație, sunt în aer complet! Se tot plâng, dar nu fac nimic. Oricât de dor le-ar fi unora de apartamentul și de serviciul asigurate de regimul comunist (ce minciună sfruntată era asta!), hai să vedem ce-a făcut din noi acel sistem. Uite, și după 30 și ceva de ani, sunt oameni, și nu puțini, care votează sticla de ulei și punga de zahăr – „rația” de odinioară. Dar spectacolul nostru nu vorbește despre nostalgia comunismului, ci despre nostalgia unei perioade din viața unor oameni (erau tineri – asta e foarte important) perfect adaptați, care „se descurcau” și despre incapacitatea, sau capacitatea lor limitată de a se integra în alt sistem. Mai ales într-unul atât de imperfect.

Nostalgia după comunism e încă vie în jurul tău? Cum se manifestă?

Pentru mine, comunismul înseamnă eu – copil, eu – adolescentă, eu – la școală. Comunismul înseamnă că aveam bunici, că părinții mei erau tineri. Atât! Da, a fost o perioadă din viața mea. În rest, nu am nostalgii după comunism. Îmi aduc aminte de cozile la lapte, am fost și eu de câteva ori. Îmi amintesc tichetele pentru ulei, pentru zahăr, pentru nu mai știu ce, pentru orice. Pepsi, de pildă, îl asociez cu Costinești, cu marea. Nu mai mănânc soia de 30 de ani pentru că mama ne-o gătea destul de des, în lipsă de altceva. Acum mă pufnește râsul, sunt atâtea rețete cu soia, îmi dau seama ce sănătos mâncam... pe dracu! Nu am uitat că mi-era frig, că ne înveleam cu două plăpumi, că aveam un radiator care ne încălzea, dar numai atunci când nu era oprit curentul electric. Și aș putea continua pe încă zece pagini. Dar astea nu sunt nostalgii... sunt amintiri pe care nu le pot șterge.

Cum ai lucrat cu echipa de la Naționalul din Timișoara?

Eu sunt foarte puternic legată de Timișoara! După Iași, e al doilea oraș unde mă simt acasă. E teatrul în care am lucrat prima dată ca regizor. Am fost foarte norocoasă. Cunosc actorii din acest teatru, am lucrat cu mulți dintre ei, îmi sunt dragi și mi-e bine cu ei! E o echipă (și aici mă refer și la echipa tehnică) de la care nu am auzit niciodată „nu se poate”. Ceea ce rar întâlnești! Voi rămâne legată mereu de acest teatru, nu uit de unde am plecat! Și le sunt recunoscătoare. De fapt, nimic nu e întâmplător în viața asta, doar trebuie să avem răbdare, încredere în noi și să ne dorim cu adevărat.

Ai lansat un adevărat desant ieșean la Timișoara pentru acest proiect: tu – regizor, Dan Lungu – autorul romanului și Călin Ciobotari, dramaturg. Care a fost drumul de la roman la dramatizare?

Mai daugă-l la echipa asta și pe Andrei Cozlac (video design), tot de la Iași. Iar coregraful Victoria Bucun a în-tregit echipa de moldoveni. Cât privește dramatizarea, inițial a fost una, iar textul final e cam altul. Am lucrat cu Călin mult de tot. Discuții, cafele, țigări, polemici, dar uite că a ieșit foarte bine. Și parcă mi-a părut rău când s-a sfârșit povestea. Chiar a fost frumoasă! În orice caz, trebuia să se întâmple la Timișoara, de asta sunt convinsă!

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

ANTONELLA CORNICI, DIRECTOR:

Unfortunately there are still many communist old ladies in this country

More than 30 years after the Revolution of December 1989, at the National Theatre in Timișoara, the show *I'm an Old Commie*, a dramatisation of Dan Lungu's famous homage novel, directed by Antonella Cornici, talks about the strange but certainly alive nostalgia after the Communist period. I spoke to the director about Communism and its nostalgics, about the reality of such a text staged in the very city of the Revolution.

Do you think that I'm an Old Commie is a text with a current message now, more than 30 years after the Revolution?

Yes! Unfortunately there are still many communist old ladies in this country. We should wake up! More than 30 years after the Revolution, I still see people who are afraid to speak out, people who have no opinion, no backbone, people who live in a time loop: neither in communism nor in democracy, they're in a complete vacuum! They keep complaining, but do nothing. As much as some people miss the apartment and workplace provided by the communist regime (what a bald-faced lie that was!), let's see what that system has made of us. Look, even after 30-some years, there are people, and not a few, who vote for the bottle of oil and the bag of sugar – the „ration“ of yesteryear. But our show is not about nostalgia for communism, but about nostalgia for a period in the lives of perfectly adapted people (they were young – that's very important) who „got by“ and their inability, or limited ability, to integrate into another system. Especially in such an imperfect one.

Is nostalgia for communism still alive around you? How does it manifest itself?

For me, communism means I – the child, I – the teenager, me – at school. Communism means I had grandparents, my parents were young. That's all! Yes, it was a period in my life. Otherwise, I have no nostalgia for communism. I remember the queues, I was there a few times. I remember the ration cards for oil, for sugar, for I don't know what, for everything. Pepsi, for example, I associate with Costinești, with the sea. I haven't eaten soy for 30 years because my mother used to cook it for us quite often, for lack of anything else. Now I'm laughing, there are so many soy recipes, I can't believe how healthy I used to eat... my ass! I haven't forgotten that I was cold, that we wrapped ourselves in two quilts, that we had a radiator that kept us warm, but only when the electricity wasn't off. And I could go on for another ten pages. But this is not nostalgia... just memories I can't erase.

How did you work with the team at the National in Timisoara?

I am very strongly connected to Timisoara! After Iași, it's the second city where I feel at home. It's the theatre where I first started out as a director. I was very lucky. I know the actors in this theatre, I've worked with many of them, they are dear to me and I feel good with them! It's a team (and here I'm referring to the technical team) that I've never heard „no way“ from. Which you rarely encounter! I will always be connected to this theatre, I never forget where I came from! And I am grateful to them. In fact, nothing is random in this life, we just have to be patient, trust ourselves and really want it.

You have launched a true Iasi landing in Timișoara for this project: you - director, Dan Lungu - author of the novel and Călin Ciobotari, playwright. What was the road from novel to dramatization?

Add Andrei Cozlac (video design), also from Iasi. And choreographer Victoria Bucun was the Moldovan team leader. As far as the dramatization is concerned, initially there was one version, but the final text is quite different. I worked with Călin a lot. Discussions, coffee, cigarettes, polemics, but it turned out really well. And I was kind of sorry when the story ended. It was really fruitful! Anyway, it had to happen in Timisoara, that's what I'm sure of!

Interview by Gabriela Lupu ■

...întreaga trupă de actori face aici o nouă dovadă a indiscutabilului ei profesionalism și oferă într-un spectacol de o excepțională vivacitate, cu un ritm energizant, încă o probă de abnegație la cote ridicate. Magma acestui demers scenic punctat și de un sound design expresiv (Sebastian Hamburger), miezul lui succulent, de puternică factură comică de mare calitate, este alimentat din plin de jocul Clădiei Ieremia, interpreta Emiliei Apostoae, dozat și nuanțat cu rafinată inteligență pe o subtilă arie de ambiguitate susținută de inflexiuni vocale și măști grăitoare, de la serenitate la o îndârjire olimpică în apărarea trecutului personal, și de jocul lui Ion Rizea, care și-a alcătuit personajul, Țucu, soțul Emiliei, din mici gesturi, din valorificarea judicioasă a fiecărui element vestimentar, a fiecărei replici, cu o desăvârșită artă a conciziei, în țesătura de filigran în contrapunct foarte productiv cu exuberanța „babei comuniste”, cu paseismul ei incurabil. Sunt savuroase contrazicerile, acolo în fața camerei, certurile celor două personaje ce dau seama de manierele total opuse de a filtra impulsurile memoriei. De-a dreptul remarcabilă, antologică poate, mi s-a părut scena dansului celor doi pe un cunoscut șlagăr de odinioară. Un cuplu de actori care după atâtea și atâtea tandemuri scenice minunate reușesc, iată, să ne strecoare în suflet noi și inedite picături magice de surpriză și emoție. Prin aducerea atât de originală la rampă a cărții **Sunt o babă comunistă**, spectacolul ne face să fim poate mai atenți la subtilitatea cu care teme istorice sunt transformate/exploatate în funcție de cerințele prezentului. Căci dacă este vorba aici despre nostalgia după comunism, ea este privită printr-o fereastră larg deschisă spre răul nostru cel de toate zilele, care este încă legat „ombilical” de un trecut din care se hrănește și pe care, da, unii pot să creadă că îl regretă. (...)

Mariana Ciolan, în *Leviathan* ■

...the entire company of actors gives a new proof of its indisputable professionalism and offers in a performance of exceptional vivacity, with an energizing rhythm, another proof of self-sacrifice at high levels. The magma of this scenic approach, punctuated by an expressive sound design (Sebastian Hamburger), its juicy core, of a strong comic quality, is fully fed by Claudia Ieremia's performance as Emilia Apostoae, dosed and nuanced with refined intelligence floating a subtle air of ambiguity supported by vocal inflections and telling masks, from serenity to an Olympian determination in defending her personal past, as well as Ion Rizea's acting, who has created his character, Țucu, Emilia's husband, from small gestures, from the judicious use of every element of clothing, every line, with a perfect art of concision, in a filigree weave, producing a poignant counterpoint to the exuberance of the "old commie", with her incurable passivity. The contradictions, right there in front of the camera, the arguments between the two characters, which reveal the totally opposite ways of filtering the impulses of memory, are delicious. I found the scene of the two dancing to a well-known old-time song to be remarkable, perhaps even anthological. A couple of actors who, after so many wonderful scenic tandems, manage to sneak new and unique magic drops of surprise and emotion into our souls. By bringing the novel *I'm an Old Commie* to the fore in such an original way, the show makes us perhaps more attentive to the subtlety with which historical themes are transformed/exploited according to the demands of the present. For if this is about nostalgia for communism, it is viewed through a wide-open window to our collective everyday evil, which is still "umbilically" tied to a past it feeds on and, yes, some may think, some still regret. (...)

Mariana Ciolan, in *Leviathan* ■

Duminică / Sunday, 14.05, 19:00 | Sala Mare / Main Hall

Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani / Durata spectacolului 2h30
Show recommended for persons over 12 years / Length of the show 2h30

O SCRISOARE PIERDUTĂ

THE LOST LETTER

de / by I.L. Caragiale

Distribuția / Cast

Ștefan Tipătescu
Ăgamemnon Dandanache
Zaharia Trahanache
Iordache Brânzovenescu
Nae Cațavencu
Cetățeanul turmentat / The drunk citizen
Ghiță Pristanda
Popescu
Ionescu
Tache Farfuridi
Zoe Trahanache

Spațiu scenografic / Set
Costume / Costumes
Muzica / Music
Light design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regizor tehnic / Stage director
Lumini / Lights operator
Operatori sunet / Sound operators

MATEI CHIOARIU
DORU IOSIF
ROMEO IOAN
CĂTĂLIN URSU
ION RIZEA
ADRIAN JIVAN
BOGDAN SPIRIDON
ANDREI ZGĂBAIA
IONUȚ IOVA
ANDREI CHIFU
CLAUDIA IEREMIA

ZSOLT FEHERVÁRI
ALINA LĂȚAN SAMARAS
CĂRI TIBOR
LUCIAN MOGA

ADA LUPU HAUSVATER

Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun, Laurențiu Marin
Peter Szabo, Claudiu Surmei

ION RIZEA, ACTOR:

Adevărul e că îl iubesc enorm
pe Cațavencu

Învățăm cu toții la școală despre tipologii și îl dăm pe Cațavencu ca exemplu al demagogului. Eu vreau să te întreb altceva: Cațavencu al tău o iubește pe Zoe sau nu?

Bună întrebare, și eu m-am gândit la ea multă vreme în timp ce lucram la rol. O place, asta e clar, dar nu pot spune că o iubește. Vorbim, totuși, despre Cațavencu – știe că Zoe este cheia pentru ca el să avanseze în cariera politică, și dacă pentru asta trebuie s-o iubească, cu atât mai bine. Ei, joac-o pe asta, pe planuri suprapuse! Dar eram atât de bucuros că Ada (Lupu Hausvater, n. r.) s-a gândit la mine pentru rolul ăsta, încât am făcut tot ce am putut să îl redau pe Cațavencu în toată complexitatea lui. Și mai cred că felul în care a construit ea spectacolul a făcut ca acest lucru să se vadă foarte bine. Adevărul e că îl iubesc enorm pe Cațavencu ăsta al meu.

Personajul tău pare bine ancorat în panoplia figurilor publice ale vremurilor noastre. Ele s-au mai schimbat în cei zece ani de când jucăm O scrisoare pierdută. Cațavencu s-a schimbat și el?

Nu prea. Nici ele, nici Cațavencu. Adevărul e că Nae Cațavencu este atât de bine înșurubat atât din scriere, cât și din construcția regizorală, încât se ține pe picioare perfect, oricât m-aș schimba eu, ca actor. Iar din păcate, figurile publice de care zici, chiar dacă numele lor s-a mai schimbat în cei unsprezece ani de când jucăm **Scrisoarea**, au același profil. Dar ce înseamnă unsprezece ani față de cei 139 care au trecut de când a scris-o Caragiale? Că el asta ne zice azi, în 2023.

Vorbeam mai devreme despre un alt rol celebru al teatrului românesc. Crezi că Gogu din Proștii sub clar de lună îl întâlnește pe undeva pe Cațavencu?

O daaaaaaaa, Cațavencu și Gogu se întâlnesc, sunt sigur că Teodor Mazilu a fost perfect conștient de asta când a scris **Proștii sub clar de lună**. Sunt doi anti-eroi care au în comun mai ales tenacitatea cu care își urmăresc scopurile și metodele, de cele mai multe ori „neortodoxe”. Dar motorul, ceea ce îl animă pe fiecare dintre ei, este diferit. Uneori, Cațavencu mi se pare aproape romantic față de Gogu. Cel mai mult am simțit diferența asta în repetiții: spre deosebire de Gogu, Cațavencu are un vis.

Interviu de Codruța Popov ■

ION RIZEA, ACTOR:

The truth is that I love Cațavencu enormously

We all learn at school about typologies and we give Cațavencu as an example of the demagogue. I want to ask you something else: Does your Cațavencu love Zoe or not?

Good question, and I thought about it for a long time while working on the role. He likes her, that's for sure, but I can't say he loves her. We're talking, though, about Cațavencu - he knows Zoe is the key to him advancing his political career, and if he has to love her to do that, all the better. Well, play this situation out on overlapping levels! But I was so happy that Ada (Lupu Hausvater, editor's note) thought of me for this role, and I did my best to play Cațavencu in all his complexity. And I also think the way she constructed the performance made it come across very well. The truth is that I love my Cațavencu enormously.

Your character seems well anchored in the panoply of public figures of our times. They've changed in the ten years we've been playing *The Lost Letter*. Has Cațavencu changed too?

Not really. Neither they nor Cațavencu. The truth is that Nae Cațavencu is so well woven in both the writing and

the directorial construction that he holds up perfectly, no matter how much I may change as an actor. And unfortunately, the public figures you mention, even if their names have changed in the eleven years since we've been playing **The Letter**, have the same profile. But what is eleven years compared to the 139 that have passed since Caragiale wrote it? That's what he's telling us today, in 2023.

I was talking earlier about another famous role in Romanian theatre. Do you think that Gogu from *Fools in the Moonlight* meets Cațavencu somewhere?

Oh yes, Cațavencu and Gogu meet, I'm sure Teodor Mazi-lu was perfectly aware of that when he wrote **Fools in the Moonlight**. They are two anti-heroes who have in common above all the tenacity with which they pursue their goals and the often „unorthodox“ methods they use. But the driving force behind each of them is different. Sometimes Cațavencu seems to me almost romantic compared to Gogu. I felt this difference most in rehearsals: unlike Gogu, Cațavencu is a dreamer.

Interview by Codruța Popov ■

Ada Lupu Hausvater execută o demonstrație a perenității substanțiale a nației întru obiceiurile sale politicești, a întoarcerii în timp (...), adică a încremenirii în proiectul istoric (nu degeaba zicea Bacovia: „pe-aceleași vremi mă regăsesc”). Nu inutil, în secvența inițială, Pristanda poartă o tavă plină de pahare cu vin, din care Tipătescu soarbe de zor: viața e vis în varianta bahică, atât cât să se țină omul pe picioare și să nu încurce amicii și inamicii politici. În contrapartidă, Cetățeanul Turmentat e chiar treaz și cam sobru-morocănos, ca orice lucrător care se respectă al serviciilor secrete (fost securist, cum altfel, doar îl cunoaște conu' Zaharia de la...).

De altfel, Trahanache, playboy guraliv, bun de echilibrat administrativ județul și hormonal nevasta, asigură cheia de boltă a triumviratului perfect – servicii de ordine (în cazul de față Pristanda e interfața, eventual musculoasă, pentru Cetățeanul a cărui turmentare nu e decât o unealtă a conspirării) – politician, elementul cosmetic al lui Trahanache fiind costumul popular de vizită de lucru al unui tovarăș de-al nostru, dintre noi, care trage sforile rânjind. În context, și Cațavencu și

explozivul cuplu aproape de comedie bufă Farfuridi – Brânzovenescu sunt niște glume de lichele, fanteze de jucat pe degetele triumviratului de care vorbeam, trei domni Jourdain care fac și ei proză politică pe unde li se permite. Zoe din spectacolul Adei Lupu Hausvater este o creație extraordinară/o imitație perfectă a realității, realizată de Claudia Ieremia. Personajul, cu nivel cultural de Cancan și nădejdi de Cosmopolitan, cu scurte răbufniri de Mița Baston, e combinația ideală a modelelor mondene la zi, asigurându-și liniștea prin puterea sexului (nu scapă nici Cațavencu, probabil nici Pristanda, nici Cetățeanul Turmentat), deși nu Eros e motorul, ci intuiția de organism unicelular a strategiiilor de conservare a comod-veșnicei somnolențe... La replica „Alegătorii vor vorbi”, Cetățeanul Turmentat răspunde „Da, noi vom vorbi”. Or, în context, dacă „serviciile” vorbesc, atunci Trahanache își poate vedea liniștit de șmecheriile lui în dansul puterii, Tipătescu de paharele cu vin roșu (și consecințele lor erotice), Zoe de fashion-dormitare, iar Pristanda & Co de iluzia (...) că există. Stucatură generală, marmură ioc!

Doru Mareș, România liberă ■

Ada Lupu Hausvater executes a demonstration of the substantial perennality of the nation in its political habits, of going back in time (...), that is to say, of getting stuck in the historical project (not for nothing did Bacovia say: „I find myself in the same times“). Not without reason, in the opening sequence, Pristanda carries a tray full of wine glasses, from which Tipătescu sips with gusto: life is a dream in the Bahá'í version, just long enough to keep a man on his feet and not to confuse friends and political enemies. On the other hand, the Soused Citizen is really sober and a bit moody, like any self-respecting secret service worker (a former security guard, how else, only Messir Zaharia knows him from...). Besides, Trahanache, a loudmouthed playboy, good at balancing the county's administration and a hormonal wife, provides the keystone of the perfect triumvirate - law enforcement (in this case Pristanda is the interface, possibly muscular, for the Citizen whose turmoil is nothing but a tool of the conspiracy) - politician, Trahanache's cosmetic element being the popular business suit of one of us comrades, just one of us, who pulls the strings grinning. In context, Cațavencu and the explosive, almost slapstick-comedy couple Farfuridi - Brânzovenescu are also a couple of laughable straw men,

puppets whose strings are to be played on the fingers of the triumvirate we were talking about, three Jourdain gentlemen who also make political prose wherever they are allowed. Zoe in the show by Ada Lupu Hausvater is an extraordinary creation/perfect imitation of reality, as performed by Claudia Ieremia. The character, with the cultural level of Cancan type trash media magazines and the expectations of Cosmopolitan, interspersed with brief rants of Mița Baston, is the ideal combination of the worldly models of the day, ensuring her peace of mind through the power of sex (neither Cațavencu, probably neither Pristanda, nor the Soused Citizen escape), although Eros is not the driving force, but the intuition of a unicellular organism of the strategies of preservation of the comfortable-veiled somnolence... To the retort „The voters will speak“, the Soused Citizen replies „Yes, we will speak“. Now, in context, if the „services“ speak, then Trahanache can quietly see to his shenanigans of the tango of power, Tipătescu to his glasses of red wine (and their erotic consequences), Zoe to her fashion-somnolence, and Pristanda & Co to the illusion (...) that they exist. General stucco, marble n/a!

Doru Mareș, *România liberă* ■

CelebrART

Miercuri / Wednesday, 17.05, 19:00 | Studio UȚU

Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani / Durata spectacolului 1h30
Show recommended for persons over 12 years / Length of the show 1h30

O NOAPTE FURTUNOASĂ. UN EXERCIȚIU

A STORMY NIGHT. AN EXERCISE

după / after I.L. Caragiale

Distribuția / Cast

Jupân Dumitrache / Master Dumitrache
Chiriac
Spiridon
Rică Venturiano
Veta
Zița

UN SPECTACOL DE / A PERFORMANCE BY

Regizor tehnic / Stage director
Lumini / Lighting operator

ION RIZEA
MARIN LUPANCIUC
DARIUS ZET
MATEI CHIOARIU
OANA ANTONOVICI
CORA SIMILIAN

ADA LUPU HAUSVATER

Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun

ION RIZEA, ACTOR:

Am redescoperit
în exercițiul acestui
spectacol plăcerea
cuvântului

Cum te simți să joci ca guest star într-un spectacol cu (pe atunci încă) studenți, masteranzi, acum tineri absolvenți ai secției de actorie din cadrul Facultății de Muzică și Teatru?

Măi, mă faci să roșesc... (râde) Nu m-am gândit nicio clipă la asta; când lucrezi ai parteneri de scenă, ai colegi, nici pomeneală de *guest star*. Dar e adevărat că mi-a plăcut mult lucrul la spectacol și că a fost foarte frumos și foarte incitant să joc cu actori la început de carieră. M-am întors, cumva, în timp, pe vremea când eram ca ei: tânăr, cu experiență puțină, dar cu foarte mare voință de a face teatru, de a mă dedica acestei meserii. Determinarea lor, atenția lor, starea aia a lor de „acum ori niciodată” au fost pentru mine, pur și simplu, ca o infuzie de energie. M-au dus cu ei la fel cum – cred, sper – i-am dus și eu cu mine. Dar repet: în lucru suntem colegi și când oamenii au treabă, n-au vreme de orgolii.

O noapte furtunoasă. Un exercițiu: Caragiale sau Ada Lupu Hausvater?

Clar, un exercițiu marca Ada Lupu Hausvater. Ce să mint? Când Ada mi-a propus să-l joc pe Jupân Dumitrache în spectacolul pe care îl lucra cu studenții de la master, mi-a fost și jenă să recunosc cât de tare mă bucur. Adevărul e că îmi place mult să joc în spectacolele pe care le regizează Ada. Este extrem de inventivă, vine cu soluții la care nu te-ai fi așteptat în veci, dar care, odată „puse pe masă”, par atât de logice, de evidente, de-ți vine să-ți tragi o palmă peste frunte. Ada Lupu Hausvater este unul dintre puținii regizori care știu foarte bine, încă înainte de a începe repetițiile, cum trebuie să arate spectacolul. Viziunea asta anticipată este incredibil de utilă pentru un actor – pentru mine, în orice caz – pentru că îmi dă libertate și rigoare în doze egale. Și siguranță, încât să mă pot ține bine pe picioare în rol, orice s-ar întâmpla. Îți dau un exemplu: „exercițiul” ăsta, printre altele, transformă scena dintre Jupân Dumitrache și Nae Ipingescu într-un lung monolog. Când l-am citit prima dată, m-au trecut toate apele. Dar direcția în care am construit personajul a dat așa o logică și așa un conținut acestui text, încât acum abia aștept spectacolul, să mă pot juca cu publicul pe monologul meu. Și ce mi se pare și mai fascinant este că nu l-am părăsit nicio clipă pe Caragiale! A fost un experiment foarte interesant și a ieșit un spectacol care mie mi-e tare drag. Și cum văd eu, și publicului la fel.

Continuând această idee, ai mai descoperit ceva nou despre tine sau despre personajul pe care îl interpretezi în O noapte furtunoasă. Un exercițiu?

Am redescoperit în exercițiul acestui spectacol plăcerea cuvântului. Jocul dintre text și subtext. Dintre text și metatext: felurile în care poți spune ceva în cuvinte foarte concrete, dar care pentru public să semnifice cu totul altceva. Iar tu, actorul, să controlezi acest proces. Este un joc al minții care îmbogățește imaginația extraordinar de mult, iar spectacolul ăsta mizează generos pe spațiile dintre cuvânt și sens. Asta în primul rând. În altă ordine de idei, deși am jucat în piesele lui Caragiale, cu **O noapte furtunoasă** mă întâlnesc prima dată, așa că sunt câștigat și din punctul ăsta de vedere. Rolul pe care îl am în spectacol mi-a dovedit că bucuria jocului și curiozitatea de a descoperi personaje noi mi-au rămas intacte peste timp. Ce mi-aș putea dori mai mult?

Interviu realizat de Codruța Popov ■

ION RIZEA, ACTOR:

I rediscovered the pleasure of the spoken word in this performance

How does it feel to act as a guest star in a show with (then still) students, master students, now young graduates of the acting department of the Faculty of Music and Theatre?

Man, you make me blush... (laughs) I didn't think anything of it; when you're working you have scene partners, you have colleagues, there is no room for guest stars. But it's true that I really enjoyed working on the performance and it was very nice and very exciting to play with actors at the beginning of their careers. I somehow went back in time to when I was like them: young, with little experience, but with a great desire to do theatre, to dedicate myself to this profession. Their determination, their attention, their „now or never“ mood was for me simply like an infusion of energy. They took me with them just as – I think, I hope – I took them with me. But I repeat: in work we are colleagues, and when people have work to do, they have no time for egos.

A Stormy Night. An exercise: Caragiale or Ada Lupu Hausvater?

Clearly, an Ada Lupu Hausvater exercise. How can I deny it?! When Ada asked me to play Master Dumitrache in the show she was working on with the Master's students, I was embarrassed to admit how much I enjoyed it. The truth is, I really enjoy acting in the performances Ada directs. She is extremely inventive, she comes up with solutions that you would never have expected, but once „on the table“ they seem so logical, so obvious, that you want to slap your forehead. Ada Lupu Hausvater is one of the few directors who know very well, even before rehearsals begin, what the show should look like. This advance vision is incredibly useful for an actor - for me, anyway - because it gives me freedom and rigour in equal doses. And confidence, so that I can keep my feet firmly on the ground in the role, whatever happens. I'll give you an example: this „exercise“, among other things, turns the scene between Master Dumitrache and Nae Ipingescu into a long monologue. When I read it for the first time, I started sweating bricks. But the direction in which I constructed the character gave such logic and content to this text that I can't wait for the performance, to be able to play with the audience watching my monologue. And what I find even more fascinating is that I never left Caragiale for a moment! It's been a very interesting experiment and it's turned out to be a show that I love. And as I see it, so does the audience.

Following on from that, have you discovered anything new about yourself or the character you play in A Stormy Night. An Exercise?

I rediscovered in the exercise of this show the pleasure of the spoken word. The play between text and subtext. Between text and metatext: the ways in which you can say something in very concrete words, but for the audience it means something else entirely. And you, the actor, controlling this process. It's a game of the mind that enriches the imagination extraordinarily, and this performance relies generously on the spaces between word and meaning. That's the first thing. In other news, although I've acted in Caragiale's plays, I'm encountering **A Stormy Night** for the first time, so I'm won over in that respect too. My role in the show proved to me that the joy of playing and the curiosity of discovering new characters has remained intact for me over time. What more could I want?

Interview by Codruța Popov ■

Veta se iubește cu Chiriac în spatele – sau poate nu chiar așa de în spatele – lui Jupân Dumitrache, soțul ei. Soțul este un soi de mafiot local care, la fel ca atât de mulți „lideri” din orice domeniu și din orice timp – politicieni, șefi mai mici sau mai mari, educatori (și lista poate continua) – confundă respectul cu frica și autoritatea cu opresiunea. Nu că el ar fi eroul negativ: diferența dintre el și ceilalți, fie că vorbim de credinciosul lui Chiriac, ba chiar și de năpăstuitul Spiridon, e una de poziție – de distribuire a forței.

Rică Venturiano greșește – sau poate că nu greșește chiar așa de tare – adresa, în dorința de a-și declara amorul. Ziței, în principiu. Care Zița, cronicar fidel sau posibil delator, scrie, scrie, scrie. Ce scrie? Cine știe, poate chiar această poveste desfăcută și reînnoțată care, în spatele ochilor mereu plecați ai Ziței, face un salt în timp.

Exercițiul construit pe **Noaptea furtunoasă** scoate farsa amoroasă și pe protagoniștii ei din mahalaua mică și îi oferă hohotului de răs forța votului de blam față de o societate care, „pe ici pe colo, și anume în părțile esențiale”, seamănă mult prea bine cu mahalaua lui Caragiale. **Codruța Popov** ■

EDITORIAL

EN**EDITORIAL**

Veta is playing around with Chiriac behind – or maybe not so much behind – Titircă Mean-Heart's back, her husband. The husband is a sort of local mafioso who, similar to so many "leaders" in any occupation and in any time – politicians, bigger or lesser bosses, educators (and the list can go on) – mistakes respect for fear and authority for oppression. Not that he is the villain: the difference between him and the others, whether we are talking about the faithful Chiriac, or even the beleaguered Spiridon, is one of position – of distribution of power.

Rică Venturiano gets the address wrong – or maybe not that wrong – in the need to declare his love. To Zița, out of principle. Which Zița, faithful chronicler or possible informer, writes, writes, writes. What does she write? Who knows? Perhaps this loosened and tied up again story which, behind Zița's always downcast eyes, jumps through time.

The Exercise built on **The Stormy Night** takes the amorous farce and its protagonists out of the small slum and offers laughter the force of a vote against a society which, "here and there, and in some essential parts" seems to resemble much too well Caragiale's slum. **Codruța Popov** ■

DIVERSITATE

Vineri/ Friday, 19.05, 19:00 | Sala 2 / Hall 2

Spectacol recomandat persoanelor peste 16 ani / Show recommended to persons over 16 years of age
Durata spectacolului / Length of the show 1h

VOCILE ORAȘULUI CENTRAL PARK

CITY VOICES CENTRAL PARK

de / by **Fren_Ak**

Distribuția / Cast

FLAVIA GIURGIU
ALINA ILEA
DANIELA BOSTAN
LAURA AVARVARI
MARIN ȚUPANCIUC
RAUL LĂZĂRESCU
CĂTĂLIN URSU
ALEXANDRU NEGREA

Cu participarea lui / With

MARIO GRIZEA

Asistent de coregrafie / Choreography assistant
Interpret mimico-gestual / Deaf interpreter

ERIKA VASAS
ANGELA MATE

COREGRAFIA / CHOREOGRAPHY

FREN_AK

Regizor tehnic / Stage director
Lumini / Lighting operators
Operator sunet / Sound operator
Operator video / Video operator

Cristian Stana
Costinel Asproiu
Peter Szabo
Eugen Obrad

MARIN LUPANCIUC, ACTOR: Pentru prima oară mi-am ascultat trupul cu adevărat

Care sunt poveștile pe care le spui – nu prin cuvânt, ci prin trup – în Vocile orașului – Central Park?

Dacă am elibera trupul de regulile stricte ale minții, am descoperi povești pe care nu ni le-ar putea tălmăci nici cea mai elaborată înșiruire de cuvinte! Corpul nu știe să mintă, este inocent; el măsluiește adevărul doar atunci când încercăm să-l supunem raționamentelor. Așadar, poveștile pe care le spun prin trup trebuie să fie primare, esențiale, trebuie să ajungă direct în subconștient și să se adreseze instinctelor. Poveștile astea resping legile narațiunii. Poveștile astea îi întorc către sine, fermecați, și pe cei care le „spun” și pe cei care le „ascultă” și îi lasă să înțerezăască pentru o clipă încărcătura și misterul vieții, de parcă viața însăși și-ar fi făcut timp să li se arate pentru câteva clipe. Deasupra de cuvinte, dar nu în afara lor. Cuvintele vor veni după aceea, atunci când, fiecare, fără excepție, va trebui să-și „traducă” această experiență. În **Vocile orașului – Central Park**, personajele devin înseși emoțiile care se zbat, care luptă și își caută drumul spre lumea exterioară, lovindu-se de superficialitatea cuvintelor. Nodul din gât, fiorii pe șira spinării, ochii plini de lacrimi, chipurile singurătății, astea sunt poveștile pe care le spun eu pe scenă.

Îl întreb pe actor acum: ce a însemnat, ce înseamnă experiența acestui spectacol fără cuvinte în evoluția ta?

Singurul „instrument” pe care îl are actorul este corpul său. Îmi este foarte greu să-mi imaginez o ocazie mai bună de a-mi duce pregătirea fizică și expresivitatea corporală la nivelul următor, altfel decât prin explorarea universului lui Pál Frenak. Experiența **Vocile orașului – Central Park** a însemnat, de asemenea, un vis împlinit: când eram student în anul I, am văzut **Prin vis**, un alt spectacol marca Frenak. Din acel moment, mi-am dorit foarte mult să intru în universurile pe care le creează, așa că n-aș putea fi mai mulțumit. Și nu în ultimul rând, de fapt decurgând din ce spuneam mai devreme, am convingerea că experiența **Vocilor orașului** m-a făcut un om mult mai bogat – și profesional, și emoțional, și intelectual, și uman – prin întâlnirea cu o lume și cu un limbaj de o complexitate și o poezie uluitoare, dar despre care nu știam mai nimic. Privirea, atenția, sinceritatea și concentrarea lui Mario Grizea, bucuria și determinarea lui de a comunica, m-au învățat ceva ce nici o școală nu te învață.

Cum te-ai pregătit pentru Vocile orașului – Central Park?

Vocile orașului – Central Park este un spectacol foarte solicitant, mai ales din punct de vedere al pregătirii fizice; poate crea dificultăți chiar și unor dansatori profesioniști. În perioada aia, frecventam cursuri de dans contemporan – la fel ca acum, de altfel. Îi exploram corpului meu toate posibilitățile și încercam, pe cât posibil, să-mi întretin condiția fizică. Dar

nu a fost vorba doar de anduranță la nivel muscular și respirator. Am învățat din această experiență că pregătirea spirituală o prevalează pe cea fizică. Corpul este capabil de performanțe surprinzătoare și are limitele mult mai departe decât i le stabilim noi. Și am mai învățat și despre valoarea repaosului. Am învățat – literalmente pe pielea mea – puterea disciplinei. A fost ca un fel de cantonament aprig. Și, mai în glumă, mai în serios, cred că am aflat despre existența tuturor mușchilor din corpul meu, până la ultimul. (râde)

Cum ai rezuma spectacolul acesta în cinci cuvinte?

Emoție, curaj, inocență, forță, adevăr.

Există vreun moment legat de spectacol care te-a marcat?

Oare de câte ori ne-am întrebat cu câtă înverșunare fugim de ceea ce simțim!? Am rămas șocat când m-am trezit și eu alergând în acest maraton. Începea ultima săptămână de repetiții. Toate momentele erau construite și lucrate în amănunt, cu excepția unuia. Eram convins că momentul ăla e cel mai simplu dintre toate. Acum, privind în urmă, înțeleg de ce l-au lăsat la sfârșit. A început totul foarte bine, eram deja familiarizat cu codul de mișcare al lui Pál Frenak, momentul creștea ca aluatul bine dospit. Mai rămăsese de rezolvat o „chestiune de nuanță”, cum mă gândeam eu atunci, aflat pe ultima sută de metri. Habar n-aveam că această chestiune o să mă determine să-mi revizuiesc întregul parcurs, tot, din tot spectacolul. A început cu un simplu *nu* din partea Erikai Vasas, asistenta noastră de coregrafie. Am reluat. Dar au urmat *stop*, *nu mă ascultă*, *nu faci bine*, *nu simți!* În primul moment am înghețat, nemaivorbind că apropierea de ziua premierei dă unor astfel de cuvinte dimensiuni de catastrofă. După ce mi-am depășit panica, am realizat că toate celelalte momente îmi ieșiseră până atunci pentru că dinamismul mișcărilor camufla lipsa emoției. În acest final de scenă, însă, nu existau decât tandrețea și sinceritatea gestului, iar eu mă simțeam mai neputincios ca niciodată. Mișcărilor îmi erau artificiale, fără substanță. Am ajuns într-un moment de epuizare totală. Nu mai aveam nici curajul și nici voința de a-mi calcula mișcărilor și atunci mi-am pus gândurile pe pauză. În acel moment, corpul meu a intervenit și, pentru prima oară în acele săptămâni de repetiție, a vorbit. M-a străfulgerat gândul că trebuie să revăd toate celelalte momente. Mi-am dat seama că, până în acel moment, ignorasem ce simțeam, așa cum ignori adevărurile spuse cu nonșalanță de copiii mici, convins că nimic din ce spun ei nu-ți poate fi util. Pentru prima oară mi-am ascultat trupul cu adevărat. Spectacolul ăsta mi-a dat atât de multe – cuvintele nu pot să încapă acest fel de dialog, dar cine sunt eu acum nu mai e la fel cu cine am fost înainte.

Interviu de Codruța Popov ■

MARIN LUPANCIUC, ACTOR:

For the first time I really listened to my body

What are the stories you tell - not through words, but through your body - in City Voices - Central Park?

If we freed the body from the strict rules of the mind, we would discover stories that even the most elaborate string of words could not tell us! The body does not know how to lie, it is innocent; it only tampers with the truth when we try to subject it to reasoning. So the stories I tell through the body must be primary, essential, they must go straight to the subconscious and appeal to the instincts. These stories reject the laws of narrative. These stories turn the tellers and the listeners into spellbinders and let them glimpse for a moment the charge and mystery of life, as if life itself had taken the time to show itself to them for a few moments. Above those words, but not outside of them. The words will come afterwards, when everyone, without exception, will have to „translate“ this experience. In *City Voices - Central Park*, the characters become the very emotions that struggle, fight and push their way through into the outside world, bumping up against the superficiality of words. The lump in the throat, the shivers down the spine, the teary eyes, the facets of loneliness, these are the stories I tell on stage.

I ask the actor now: what did it mean, what does the experience of this wordless performance mean in your career path?

The only „instrument“ the actor has is his body. I find it very hard to imagine a better opportunity to take my physical training and bodily expressiveness to the next level than by exploring the world of Pál Frenak. The *City Voices - Central Park* experience was also a dream come true: when I was a freshman, I saw another Frenak show. From that moment on, I've wanted very much to enter the universes he creates, so I couldn't be more pleased. And last but not least, in fact following on from what I said earlier, I am convinced that the experience of *City Voices* has made me a much richer person – professionally, emotionally, intellectually, as well as a human being – by encountering a world and a language of astonishing complexity and poetry, about which I knew nothing. Mario Grizea's gaze, attention, sincerity and focus, his joy and determination to communicate, taught me something that no school can teach.

How did you prepare for City Voices - Central Park?

Voices of the City - Central Park is a very demanding show, especially in terms of physical preparation; it can be difficult even for professional dancers. At that time, I was taking contemporary dance classes - just like now. I explored all the possibilities of my body and tried, as much as possible, to maintain my physical conditioning. But it wasn't just muscular and respiratory endurance. I learned from the experience

that spiritual training takes precedence over physical training. The body is capable of surprising performances and has limits far beyond what we set for it. And I also learned about the value of rest. I learned - literally firsthand - the power of discipline. It was like a kind of fierce training camp. And, more jokingly than in seriousness, I think I learned about the existence of every muscle in my body, every last one. (laughs)

How would you sum up this show in five words?

Excitement, courage, innocence, strength, truth.

Is there a moment related to the show that stood out for you?

How many times have we wondered how hard we run away from what we feel!? I was shocked to find myself running in this marathon myself. The last week of rehearsals was starting. All the moments were constructed and worked out in detail except one. I was convinced that moment was the easiest of all. Now, looking back, I was already familiar with Pál Frenak's movement code, the moment was growing like well-baked dough. There was still a „nuance issue“ to be resolved, as I thought at the time, on the last minute. Little did I know that this issue would cause me to revise my entire journey, everything, from the entire show. It started with a simple *no* from Erika Vasas, our assistant choreographer. I replayed it. But then followed *stop, you're not listening to me, you're not doing it right, you're not feeling it!* At first I froze, not to mention that the approach of opening day gives such words catastrophic dimensions. Once I overcame my panic, I realised that all the other moments had come out of me so far because the dynamism of the movements camouflaged the lack of emotion. In this final scene, however, there was only tenderness and sincerity of gesture, and I felt more powerless than ever. My movements were artificial, without substance. I was trying to think about each movement from an aesthetic point of view, to understand what wasn't working. I reached a point of total exhaustion. I no longer had the courage or the will to calculate my movements, so I put my thoughts on hold. At that moment, my body intervened and, for the first time in those weeks of rehearsal, spoke. It flashed through me that I needed to revisit all the other moments. I realized that up until that moment, I had ignored what I was feeling, the way you ignore the truths told nonchalantly by small children, convinced that nothing they say can be of any use to you. For the first time I really listened to my body. This show has given me so much - words can't fit this kind of dialogue, but who I am now is not the same as who I was before. Interview by Codruța Popov ■

Spectacolul **Vocile orașului – Central Park** are o calitate: transformă. Transformă tăcerea într-un spațiu al mișcării. Transformă cuvântul într-un spațiu al mișcării. Acesta este punctul de incandescență în care dansul devine cifra care decodează limbaje încă nedescoperite – sunetul pentru persoanele hipoacuzice și limbajul mimico-gestual pentru actori. Povești în povești în povești: mici istorii despre lucrurile care nu se văd, pe care oamenii adesea nu le recunosc nici în ei înșiși și, cu atât mai puțin, în cei de lângă ei. Dar ele există, fac parte din ceea ce suntem, din ceea ce ne aduce împreună și din ceea ce ne dezbină. Scria Henri de la Bastide că în societatea occidentală – și vom înțelege aici occidentul în sensul său globalizant, de civilizație modernă – absența distincției dintre natură și cultură sau, mai precis, percepția naturii ca un construct cultural ne văduvește de efectele simbolice ale ritualului. Recuperând cumva această cale pierdută, spectacolul transformă trupul omenesc într-o armonie a cărei muzică interioară receptează și emite pentru toți aceia care, cunoscându-și doar propriile limbaje, ar trece, poate, unii pe lângă alții. **Codruța Popov** ■

The show **City Voices - Central Park** has a single quality: it transforms. It transforms silence into a space of movement. It transforms the word into a space of movement. This is the point of incandescence where dance becomes the cipher that decodes languages as yet undiscovered – sound for the deaf and sign language for the actors. Stories within stories within stories: little stories about the unseen things that people often don't recognise in themselves, let alone those around them. But they exist, they are part of who we are, what brings us together and what divides us. Henri de la Bastide wrote that in Western society – and here we mean the West in its globalising, modern civilisational sense – the absence of distinction between nature and culture, or more precisely, the perception of nature as a cultural construct, deprives us of the symbolic effects of ritual. Somehow recovering this lost path, the performance transforms the human body into a harmony whose inner music it receives and emits for all those who, knowing only their own languages, would perhaps pass each other by. **Codruța Popov** ■

Joi / Thursday, 25.05, 19:00 | Studio „Uțu”

*Durata spectacolului 1h50 / Length of the show 1h50
Recomandat peste 14 ani / Recommended for persons over 14 years of age*

Spectacol cu supratitrare în limba engleză / English subtitles

CERCURILE ÎNCREDERII CIRCLES OF TRUST

de / by Radu Popescu

Distribuția / Cast

Irina
Dark
Tată
Doamna Paraschiv / Mrs Paraschiv
Mihai Motoiu
Claudia

Domnul Coman / Mr Coman
Sergiu

Scenografia / Set
Muzica/ Music
Video design
Light design

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regizor tehnic și operare video
Stage direction and video operator
Sufleor/ Prompter
Operare lumini/ Light operator
Operare sunet/ Sound operator

LAURA AVARVARI
DANIELA BOSTAN
ANA MARIA COJOCARU
PAULA MARIA FRUNZETTI
CĂTĂLIN URSU
ROBERTA POPA

CRISTIAN SZEKERES
COSTA TOVARNISKY

GETA MEDINSKI
GABRIEL ALMASI
SEBASTIAN HAMBURGER
FLORIAN PUTERE

MIHAELA LICHIARDOPOL

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Grațian Popp
Peter Szabo

RO

CĂTĂLIN URSU, ACTOR:

Ar trebui să ne bazăm și să ne dezvoltăm relațiile pe încredere

Ce rol joci în Cercurile Încrederii?

În acest spectacol interpretez rolul unui actor care, în paralel, este instructor de teatru, coordonator al trupei de teatru a unui liceu. Ca propunere, acest personaj pare a fi un ajutor pentru tinerii liceeni, un aliat, un apropiat care le înțelege problemele vârstei și încearcă să fie de ajutor: vrea să aducă un suflu nou în spectacolele trupei, le propune un exercițiu de comunicare reală care să îi ajute să fie mai dezinvolti, să se accepte unii pe alții, să aibă încredere în partenerul de scenă, să fie liberi și să spună cu sinceritate tot ce au pe suflet... Dar. Marele „dar”. Nici instructorul de teatru și, odată această ușa deschisă, nici elevii lui nu pot rezista tentației de a manipula, de a se folosi de cei din jurul lor. Iar consecințele manipulării încrederii sunt mereu neașteptate și, cel mai adesea, nocive.

Ce tratează spectacolul?

O etapă a maturizării, în fond. O maturizare uneori prea rapidă, probabil. Spectacolul conține în structura lui câteva din problemele pe care le au adolescenții, pe fondul unor traume nerezolvate. Ce încearcă spectacolul acesta să pună în discuție este faptul că mare parte din problemele celor tineri pornesc de la necomunicarea cu adultul de lângă ei, fie el părinte, profesor sau psiholog, fie din lipsă de timp, din lipsă de informații sau pur și simplu din cauza unei mentalități împietrite în care doar adultul are dreptate, iar tânărul trebuie să se supună și să asculte, chiar dacă argumentele adolescentului sunt bazate pe fapte reale. Sigur că Radu Popescu, autorul piesei, refuză să generalizeze și subliniază și pericolele exploatarei încrederii pe care o poate investi adolescentul în adult. O altă temă pe care o atacă acest spectacol este bullying-ul în școli.

Care consideră că este mesajul spectacolului?

E foarte important să fim foarte atenți la tinerii de lângă noi, să le protejăm sufletele care uneori se maturizează prea devreme, să înțelegem că sunt vulnerabili. Să înțelegem că adesea crizele unui adolescent ascund ceva mult mai profund – lipsa iubirii, lipsa dialogului, lipsa de înțelegere și de comunicare, lipsa respectului reciproc între generații, lipsa de educație. Îmi face mare plăcere să joc spectacolul ăsta cu atât mai mult cu cât nu se limitează la povestea acestor adolescenți, ci deschide un dialog deschis cu publicul. În fond, cred că dialogul este rezolvarea cea mai bună a problemelor.

Cât de importantă este încrederea în meseria ta?

Foarte importantă, din toate punctele de vedere. Încrederea ca parte a meseriei de actor, încrederea mea în meserie, ca de altfel în toată existența mea. Ar trebui să ne bazăm și să ne dezvoltăm relațiile pe încredere. Aș vrea să știu că atunci când îmi dau cuvântul, el este respectat, iar eu, la rândul meu, fac tot posibilul să-mi câștig încrederea oamenilor prin respectarea aproapelui și neîncălcarea teritoriului personal. Pe scenă, încrederea este, de asemenea un punct esențial, doar așa putem crea împreună situații veridice, doar sprijinindu-ne unul pe altul pe scenă ca parteneri putem avea libertatea de mișcare și de expresie.

Ce deosebire vezi între încredere și credință?

Eu înțeleg prin încredere sprijinul necondiționat pe care ni-l dăm unul celuilalt în mod rațional. Desigur, încrederea este ceva ce se construiește, se cultivă – subiectiv vorbind – pe baza afinităților, a compatibilităților de idei, de caracter sau de temperament. Credința este mult mai profundă, ea îmi oferă siguranță. Foarte frumos spunea Sfântul Pavel: „Credința e ca aerul. Știu că este acolo, simt aerul cum se mișcă în vânt, îl văd cum apleacă spicele pe câmp și cum ridică valul pe mare. Dar nu pot ține aerul în palmă, la fel cum nu pot ține credința în palmă. Credința înseamnă încredințare în ceea ce nu putem vedea”. Deci este vorba despre o acceptare fără a pune rațiunea pe primul loc. Credința există pur și simplu în fiecare dintre noi chiar și acolo unde deznădejdea pare să triumfe.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

EN

CĂTĂLIN URSU, ACTOR:

We should build
and develop our
relationships on
trust

What do you play in *Circles of Trust*?

In this show, I play the role of an actor who, in parallel, is a theater instructor, coordinator of a high school's theater troupe. At first, this character seems to be a aid for young high school students, an ally, a close friend who understands their age problems and tries to be helpful: he wants to bring a new breath to the troupe performances, he proposes a real communication exercise that helps them to be more relaxed, to accept each other, to trust their stage partner, to be free and to say everything there is in their hearts... But once this door is open, neither the theater instructor nor his students can resist the temptation to manipulate, to make use of those around them. And the consequences of trust manipulation are always unexpected and most often harmful.

What is the performance about?

About a stage of growing, basically. A growing sometimes too fast, perhaps. The show contains in its structure some of the problems that teenagers have growing up, against the background of unresolved traumas. Actually the performance tries to discuss is the fact that most of the problems of young people start from the lack of communication with the adults next to them, whether they are parents, teachers or psychologists, either due the lack of time, lack of information or simply the cause of a hardened mentality in which only the adult is right and the young must obey and listen, even if the teenager's arguments are based on real facts. Of course, Radu Popescu, the author of the text, refuses to generalize and also emphasizes the dangers of exploiting the trust that a teenager can invest in an adult. Also, a topic that this performance tackles is bullying in schools.

What do you think is the message of the performance?

It is very important to be very attentive to the young people around us, to protect their souls that sometimes mature too early, to understand that they are vulnerable. Let's understand that often a teenager's crises hide something much deeper – lack of love, lack of dialogue, lack of understanding and communication, lack of mutual respect between generations, lack of education. I really enjoy doing this show all the more because it is not limited to the story of these teenagers, but opens a dialogue with the audience. Basically, I believe that dialogue is the best solution to problems.

How important is confidence in your job?

Very important, in every way. Confidence as part of acting, my confidence in the job, as in my entire existence. We should build and develop our relationships on trust. I would like to know that when I give my word, it is respected, and I, in return, do my best to earn people's trust by respecting my neighbor and not violating anyone personal territory. On stage, trust is also an essential point, only in this way can we create truthful situations together, only by supporting each other on stage as partners can we have freedom of movement and expression.

What is the difference between trust and faith?

By trust I mean the unconditional support we give each other rationally. Of course, trust is something that is built, cultivated – subjectively speaking – based on affinities, compatibility of ideas, character or temperament. Faith is much deeper, it gives me security. Saint Paul very beautifully said: „Faith is like air. I know it is there, I feel the air moving in the wind, I see it bending the leaves of corn in the field and raising the tide on the sea. But I can't hold air in the palm of my hand, just like I can't hold faith in the palm of my hand. Faith is trusting in what we cannot see". So it is about acceptance without putting reason first. Faith simply exists in each of us even where hopelessness seems to triumph.

Interview by Gabriela Lupu ■

Cercurile încrederii este un spectacol despre maturizare. În mod paradoxal, nu doar despre maturizarea a cinci liceeni dintr-o trupă de teatru școlar, puși în fața unor alegeri pe care nu sunt pregătiți să le facă, ci despre procesul de maturizare pe care ar trebui să-l traverseze o întreagă societate prea puțin atentă la nevoile noii generații. Adolescenți înfinit mai liberi, dar la fel de dezorientați și pasibili de manipulare ca și cei din generațiile precedente. În lipsa comunicării autentice, posibilele punți de întâlnire cu lumea adulților se prăbușesc una câte una, pavând, în fapt, drumul spre dezastru. Conceput într-o cheie teatrală deschisă către spectator, **Cercurile încrederii** este și o invitație la dialog asumat și la conștientizarea contribuției pe care fiecare dintre noi o are la schimbarea în bine. **Codruța Popov** ■

The Circles of Trust is a show about growing up. Paradoxically, it's not just about the growing up of five high-school students, part of the school theater company, faced with having to make choices they are not prepared to make, but also about the process of growing up that a whole society has to go through, that is not paying attention to the needs of the new generation. Adolescents who are infinitely more free, but as disoriented and easily manipulated as those from previous generations. Lacking authentic communication, the possible links between their world and the world of adults are broken one by one, paving the way to disaster.

Conceived in an open theatrical key towards the spectator, **The Circles of Trust** is an invitation to real dialogue, conscious of the contribution each of us makes in order to enact change. **Codruța Popov** ■

Vineri / Friday, 26.05, 19:00 | Sala 2 / Hall 2

Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani / Durata spectacolului 1h 30 min.
Show recommended for persons over 12 years of age / Length of the show 1h30min.

CELE TREI GRAȚII

THREE GRACES

de / by **Valentin Krasnogorov**
traducerea / translated by **Elvira Rîmbu**

Distribuția / Cast

Ina
Larisa
Maia

MĂLINA PETRE
MIRELA PUIA
PAULA MARIA FRUNZETTI

Scenografia / Set
Muzica / Composer

GETA MEDINSKI
SEBASTIAN HAMBURGER

UN CONCEPT DE / /A CONCEPT BY

**MĂLINA PETRE
MIRELA PUIA
LUMINIȚA TULGARA**

Regia tehnică / Stage director
Sufleor / Prompter
Operator lumini / Light operator
Operator sunet / Sound operator

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Adrian Stănescu
Peter Szabo

RO

PAULAMARIAFRUNZETTI,ACTRIȚĂ: Maia este ca o flacără

Ai descoperit-o pe Maia?

Dacă am descoperit-o? Da și nu. Caut încă... Adevărul e că nu se termină niciodată căutarea unui personaj. Mereu e ceva nou de cercetat, de adăugat, de îmbogățit. Nu doar la rolul acesta, ci la orice rol. Nu te lasă publicul să ieși din priză: se nasc tot timpul perspective noi din felul diferit în care spectatorii reacționează la personaj, de la spectacol la spectacol.

Cum e personajul tău?

Maia este, înainte de toate, un temperament vulcanic și, așa cum îl joc eu, e un om care se apără din toate puterile de singurătate și chiar de sine însuși. Este ca o flacără. Pendulează între previzibil și imprevizibil, între generozitate și egoism, între ironie și autoironie... Își maschează tristețea cu hohote de râs, inventează povești cu ea în rolul principal, este expansivă, își forțează locul în mijlocul lumii pentru că, în realitate, se simte atât de marginală în propria existență. Singura constantă din viața ei este prietenia Inei și a Larisei. Uneori salvarea e chiar sub nasul nostru...

Care este rolul ei în acest trio feminin?

M-am întrebat și eu la început. E cea care îndeamnă, care dă curaj tuturor, inclusiv ei, chiar dacă nu crede întotdeauna cu adevărat în planurile pe care le face. Deși este atât de diferită de prietenele ei, este foarte legată afectiv de ele. Sunt ca un organism unic, complex, uneori contradictoriu. Hai să fac un paralelism: dacă cele trei prietene ar fi o mașină, Maia ar fi (de cele mai multe ori) motorul, deși pare mai degrabă claxonul.

Cum te-a provocat acest rol?

O, da, m-a provocat, într-adevăr... M-a determinat să fac din noapte zi. Nu este un rol comod pentru mine, e multă construcție, a trebuit să găsesc drumul către personaj – și ce drum lung a fost până să ajung să mă regăsesc într-un personaj care spune „Doar mă cunoști, eu vorbesc mai repede decât gândesc!” (râde). Sigur, genul acesta de rol este un avantaj, actorii caută astfel de personaje de compoziție, așa că nu mă plâng, dimpotrivă.

Interviu de Codruța Popov ■

PAULA MARIA FRUNZETTI, ACTRESS: Maia is like a flame

Have you discovered Maia?

Have I discovered her? Yes and no. I'm still searching... The truth is that the search for a character never ends. There's always something new to research, to add, to enrich. Not just this role, but any role. Audiences never let you off the hook: new insights are always born from the different ways audiences react to the character from performance to performance.

What's your character like?

Maia is, first and foremost, a volcanic temperament and, as I play her, she is a someone who defends herself against loneliness and even against herself. She's like a flame. She hovers between the predictable and the unpredictable, between generosity and selfishness, between irony and self-irony... She dissimulates her sadness with laughter, she invents stories with herself in the lead role, she is expansive, she forces her place in the middle of the world because, in reality, she feels so marginal in her own existence. The only constant in her life is Ina and Larissa's friendship. Sometimes salvation is right under our noses...

What is her role in this female trio?

I wondered that myself at first. She's the one who urges, who gives courage to everyone, including her, even if she doesn't always really believe in the plans she makes. Although she is so different from her friends, she is very emotionally attached to them. They are like a single, complex, sometimes contradictory organism. Let's draw a parallel: if the three friends were a car, Maia would (most of the time) be the engine, though she does sounds more like the horn.

How did this role challenge you?

Oh, it truly challenged me, really... It make me work continuously. It's not a comfortable role for me, there's a lot of build up, I had to find my way into the character – and what a long road it was to find myself in a character who says „You know me, I talk faster than I think!“ (laughs). Of course, this kind of role is an advantage, actors are looking for such composition, so I'm not complaining, on the contrary.

Interview by Codruța Popov ■

După Rubens, Rafael și Botticelli, e timpul pentru o nouă imagine a celor trei grații. Mai puțin celebre, mai puțin strălucitoare decât ficele lui Zeus, nu foarte răsfățate de viață și nu prea prospere, Cele trei grații ale lui Valentin Krasnogorov caută și ele, cu nu mai puțin șarm, fericirea. Sunt prietene de 40 de ani deși absolut totul, de la temperament la biografie, le deosebește. Perspectiva unei senectuți solitare determină reacții diferite și le dă ocazia unor mici jocuri de putere, provocând o avalanșă comică, dar și o reflecție duioasă asupra condiției umane. O comedie plină de sensibilitate, **Cele trei grații** pledează pentru iubire și pentru bucurie, ca antidot pentru mai micile sau mai marile probleme care apar atunci când sufletul aleargă mult mai repede ca trupul, iar speranța are de luptat cu inerția, cu tabieturile și cu oglinzile strâmbe ale neîncrederii în sine.

Codruța Popov ■

After Rubens, Raphael and Botticelli, it's time for a new look on the three Graces. Less well known and not as glamorous as the daughters of Zeus, not very spoiled by life and not very prosperous, The Three Graces of Valentin Krasnogorov are also on an equally charming search for happiness. Friends for 40 years, although everything from temperament to biography sets them at odds with each other. The perspective of lonely senescence makes them react differently and gives them the opportunity to enact small games of power, causing an avalanche of comedy, but also a tender reflection on the human condition. **The Three Graces** is a plea for love and joy, as an antidote to the small or large issues that emerge when the soul runs faster than the body, and hope has to fight with inertia, with old habits and the funny mirrors of self-doubt. **Codruța Popov** ■

CLASIC
CONTEMPORAN

Duminică / Sunday, 28.05, 18:00 | Sala Mare / Main Hall

*Spectacol recomandat persoanelor peste 15 ani / Durata spectacolului 2h45
Show recommended for persons over 15 years / Length of the show 2h45*

ANNA KARENINA

de / by **Helen Edmundson**
după / after **Lev Tolstoi**

Distribuția / Cast

Anna Karenina
Karenin
Vronski
Levin
Stiva
Dolly
Kitty
Văduva / The Widow
Prințesa Betsy / Princess Betsy
Contesa Vronski / Countess Vronski
Preotul / The Priest
Agata, Femeia/ Agatha, A woman
Administratorul / The Superintendent
Guvernanta, Musafir / The Nanny, A Guest
Musafiri / The Guests

CLAUDIA IEREMIA
ION RIZEA
MATEI CHIOARIU
MARIN LUPANCIUC
ANDREI CHIFU
ANA MARIA COJOCARU
MAȚĂLINA GHIȚESCU-PETRE
CĂTĂLIN URSU
DANIELA BOSTAN
MĂLINA PETRE
DORU IOSIF
MIRELA PUIA
COSTA TOVARNISKY
PAULA MARIA FRUNZETTI
IULIANA CRĂESCU,
ANA-MARIA PANDELE ANDONE

Decoruri / Set
Costume / Costumes
Muzica / Music
Mișcare scenică / Choreography
Light design

RODICA ARGHIR
ALINA LĂȚAN SAMARAS
TIBOR CĂRI
RĂZVAN MAZILU
LUCIAN MOGA

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

ADA LUPU HAUSVATER

Regizor tehnic / Stage director
Lumini / Lights operator
Sunet / Sound operators

Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun
Claudiu Surmei, Peter Szabo

CĂTĂLIN URSU, ACTOR: Sunt dublul Annei Karenina

Unul dintre cele mai iubite spectacole ale Teatrului Național din Timișoara este Anna Karenina, în regia Adei Lupu Hausvater. Actorul Cătălin Ursu are în acest spectacol o apariție stranie și tulburătoare, părând să fie și înger și demon în același timp. Am vorbit cu apreciatul actor al Teatrului Național despre interpretarea sa din Anna Karenina.

În Anna Karenina joci un personaj foarte special.

Cred că nu greșesc dacă spun că rolul meu din **Anna Karenina** concentrează într-o singură personalitate scenică o sumă de personaje – Mujicul, Văduva de pe peron, Nikolai, distilându-le, transformându-le într-un alt plan, diferit. Este foarte interesant felul în care l-a gândit Ada (regizoarea Ada Lupu Hausvater, n.r.) – un personaj evanescent, care scapă determinării, așa cum întreg spectacolul scapă mereu din cușca realismului. Cumva, această entitate adună în ea posibilul și imposibilul, probabilul și improbabilul, însuși destinul dual al Kareninei. Este o apariție, un dublu al Annei, o umbră ce nu o părăsește, o altă personalitate a ei. Personajul meu apare de fiecare dată în momentele-cheie ale existenței, ale poveștii Kareninei.

Cum ai construit personajul?

A fost o perioadă de repetiții foarte bună, inventivă. Ada mi-a explicat ce sau cine trebuie să fie personajul, dar, totodată, mi-a dat o libertate foarte mare. Mi-a dat fondul. Împreună cu Răzvan Mazilu, coregraful spectacolului, am identificat forma. Am ajuns împreună la personajul straniu care apare în spectacol. M-a bucurat încrederea Adei de a-mi oferi libertatea să încerc, să improvizez, să propun. Au fost multe astfel de momente pe care le-am propus, le-am șlefuit împreună cu coregraful și le-am „înșurubat” în spectacol, în scenele pe care le deschidea Ada acestui personaj. Am lucrat mult relația cu interiorul meu, cu sufletul, cu emoțiile, cu plastica corporală, cu plasarea corpului în spațiul scenic, am lucrat mult și pe coordonarea textului cu mișcarea. Sigur că, lucrând astfel, mi-am asumat acest rol cu asupra de măsură. E al meu, pe cât de mult e al spectacolului.

Te exprimi corporal foarte mult. Te consideri dansActor, cum ar spune Gigi Căciuleanu?

Mă consider dansActor în înțelesul pe care pot să-l dau eu termenului. De multe ori – și nu numai în teatru – tăcerea este mai „încăpătoare” decât sunt cuvintele. Exprimarea prin corporalitate, prin mișcare dă înțelesuri diferite situațiilor scenice, le scoate din concret, le dă conținuturi noi, profunde, complexe. Un gest plasat corect, o privire, o poziționare corporală statică, un spasm, un tremur pot concentra în ele fraze întregi. Este un limbaj pe care spectatorul îl poate decodifica și înțelege.

Te simți bine jucând personaje mai curând abstracte, cum este acesta?

Cred că fiecare dintre noi are o parte expusă a personalității și a vieții și o parte ascunsă, intimă, care se desfășoară dincolo de cuvinte, în spațiile lor. Sigur că publicul empatizează, se regăsește în aceste personaje care vibrează la un nivel greu de asumat altfel, adesea greu de conștientizat. Aceste personaje așa-zis abstracte poartă în ele un univers întreg de trăiri, de simțiri. Iar la un alt nivel – să-l numim „tehnic” – cred că este foarte incitant pentru orice actor să descopere alte și alte posibilități de a evolua și de a se pune în valoare.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

CĂTĂLIN URSU, ACTOR: I am Anna Karenina's double

One of the most beloved shows of the National Theatre in Timișoara is Anna Karenina, directed by Ada Lupu Hausvater. Actor Cătălin Ursu makes a strange and disturbing appearance in this show, seeming to be both angel and demon at the same time. I spoke to the acclaimed National Theatre actor about his performance in Anna Karenina.

In Anna Karenina you play a very special character.

I don't think I'm wrong if I say that my role in *Anna Karenina* concentrates in one stage personality a number of characters – the Bumpkin, the Widow on the Platform, Nikolai, distilling them, transforming them into another, different plane. It's very interesting the way Ada (director Ada Lupu Hausvater, editor's note) thought of it – an evanescent character, who escapes determination, just as the whole show always escapes the cage of realism. Somehow, this entity brings together the possible and the impossible, the probable and the improbable, Karenina's dual destiny itself. It is an apparition, a double of Anna, a shadow that does not leave her, another of her personalities. My character appears time and again at key moments in the existence of Karenina's story.

How did you build the character?

It was a very good, inventive rehearsal period. Ada explained to me what or who the character should be, but at the same time gave me a lot of freedom. She gave me the background. Together with the choreographer, Răzvan Mazilu, we identified the form. We came up with the strange character that appears in the performance. I was happy that Ada trusted me and gave me the freedom to try, to improvise, to come up with pitches. There were many such moments that I pitched solutions, that I developed together with the choreographer and then „added“ into the performance, into the scenes that Ada opened for this character. I worked a lot on the relationship with my inner self, with my soul, with my emotions, with body plasticity, with the placement of the body in the scenic space, I also worked a lot on the coordination of text and movement. Of course, by working in this way, I took on this role with a sense of proportion. It's mine, as much as it is the show's.

You express yourself bodily a lot. Do you consider yourself an actor-dancer, as Gigi Căciuleanu would say?

I consider myself an actor-dancer in the sense that I can give the term. Often – and not only in the theatre – silence is more „capacious“ than words. Expression through the body, through movement gives different meanings to scenic situations, takes them out of the concrete, gives them new, deep, complex contents. A correctly placed gesture, a glance, a static body position, a spasm, a tremor can concentrate whole phrases in them. It is a language that the spectator can decode and understand.

Are you comfortable playing rather abstract characters like this?

I think each of us has an exposed part of our personality and life and also a hidden, intimate part that goes on beyond the words, behind them, somewhere in the background. I'm sure the audience empathizes, recognizes itself in these characters who vibrate on a level that is hard to assume otherwise, often hard to realize. These so-called abstract characters carry within them a whole universe of feelings and emotions. And on another level – let's call it „technical“ – I think it's very exciting for any actor to discover other and different possibilities of evolving and enhancing themselves.

Interview by Gabriela Lupu ■

„Am decis să tai nodul gordian. Conștiință, nu emoție. E alegerea mea. Totul va fi bine”. Cam așa ar fi putut suna biletul de adio al Annei Karenina, dacă ar fi existat altfel decât ca exercițiu de imaginație.

Anna Karenina este povestea unei metamorfoze. Înconjurată de oameni captivi în dilemele morale ale unei societăți înghețate în nemișcare, Karenina pornește, cu conștiința trează, pe un drum care o poartă înspre spațiile necunoscute, obscure, înspre tenebrele distructive ale ființei sale. Descoperă în sine o lume complet nouă, o lume a pulsionilor esențiale, în care onestitatea nu lasă loc clemenței. Se abandonează cu voluptate, cu disperare acestei uriașe singurătăți care o transformă iremediabil. Face țândări fragilul înveliș social care o ținea legată, descoperind că ceilalți nu sunt „tot ce avea ea”, după cum postulează un alt personaj. Drumul cu sens unic al cunoașterii de sine este un drum al efervescenței spiritului, dar și un drum al distrugerii și al singurătății absolute. Între nevoia de cunoaștere de sine, de împlinire, de iubire și conștiința colectivă a unei societăți care nu identifică și nu confirmă statutul unei femei dincolo de bărbatul din – inevitabil – fața ei, se întinde un drum cu sens unic, un drum al singurătății absolute, drumul care o transformă pe Anna – omul, în „Anna Karenina” – mitul. Sinuciderea publică, în gară, între oameni, ca un autodafé târziu, ca o bombă plasată strategic este, fără doar și poate, un gest-simbol, un protest „terrorist”, vizibil și șocant. Căci eroii nu se sinucid. Eroii comit acte semnificative.

Codruța Popov ■

EDITORIAL

"I've decided to slice the Gordian knot. Conscience, not emotion. The choice is mine. All will be well". This could have been Anna Karenina's suicide note, if it would have existed, other than as an exercise in imagination. **Anna Karenina** is the story of a metamorphosis. Surrounded by people trapped in the moral dilemmas of a society frozen in immobility, Karenina, with full conscience, takes the path that leads towards unknown, obscure spaces, towards the destructive darkness of her being. She discovers within herself a completely new world, a world of essential pulsations, in which honesty leaves no room for clemency. She abandons herself voluptuously, with utter desperation to this huge loneliness that transforms her forever. She shatters the frail social veil that had imprisoned her, discovering that the others are not "all she had", as another character postulates. This one way path of self-knowledge is a journey towards the effervescence of the soul, but also a path towards destruction and absolute loneliness. Between the need for self-knowledge, fulfillment, love and the collective conscience of a society that does not identify nor confirm the status of woman beyond that of the - inevitable - man in front of her, a wide one way path stretches on, a road of absolute loneliness, one which transforms Anna - the person - into "Anna Karenina" - the myth. The public suicide, enacted in the train station, among people, as a belated autodafé, like a strategically placed bomb, is, without a doubt, a symbolic gesture, a "terrorist" protest, shocking and in full view. For heroes do not commit suicide. Heroes commit significant acts.

Codruța Popov ■

Mărti / Tuesday, 30.05, 19:00 | Sala Mare / Main Hall

*Spectacol recomandat persoanelor peste 12 ani / Durata spectacolului 1h40
Show recommended for persons over 12 years / Length of the show 1h40*

DESPRE DRAGOSTE, CU DRAGOSTE

WITH LOVE ABOUT LOVE

scenariu de / scenario by **Ada Lupu Hausvater**

Distribuția / Cast

LAVINIA ȘANDRU
ANDREI PĂUNESCU
EMERIC IMRE
ION RIZEA
CLAUDIA IEREMIA
ALINA ILEA
ANA MARIA COJOCARU
MĂLIȚA PETRE
CĂTĂLIN URSU
MATEI CHIOARIU
FLAVIA GIURGIU
CRISTIAN SZEKERES
BOGDAN SPIRIDON
MIRELA PUIA
PAULA MARIA FRUNZETTI
IULIANA CRĂESCU
ROBERTA POPA
ALECU REUS
ANA MARIA PANDELE ANDONE

Spațiu scenografic / Set

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

Regia tehnică / Stage director
Operare lumini / Lights operator
Operare sunet / Sound operator
Szabo
Operare video / Video operator

CORINA GRĂMOȘTEANU

ADA LUPU HAUSVATER

Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun
Claudiu Surmei, Peter

Eugen Obrad

ADA LUPU HAUSVATER, REGIZOARE:

Ne descoperim matematicieni fericiți ai propriei noastre vieți

Apartin unei categorii de visători. Am crescut cu poezia ca formă de împlinire. Sensurile calde și descifrate ale cuvintelor împerecheate cu simbolul mi-au promis o lume perfectă, imbatabilă. Lumea aceea există. Începe din mine și o construiesc în ceea ce fac. Poezia este dublul existenței mele, neîncetat. Generația în blugi era o dovadă că visul nu poate fi înfrânt de nicio realitate. Libertatea este individuală și chiar într-o geografie cu granițe strâmte, libertatea transpare în forma însușirii cuvintelor, a înălțimii copacilor, a imensității mărilor și oceanelor, a gândurilor neobosite. Despre dragoste, cu dragoste; fără dragoste nimic nu suntem, ecuații esențiale care ne dau esența fericirii. Ne descoperim matematicieni fericiți ai propriei noastre vieți. Descoperim din interior, ca în poezie, minunea visată, dar atât de bine încifrată a vieții.

ADA LUPU HAUSVATER, DIRECTOR:

We discover ourselves to be the happy mathematicians of our own existences

I belong to a category of dreamers. I grew up with poetry as a form of fulfilment. The warm, deciphered meanings of words paired with symbolism promised me a perfect, undefeatable world. That world exists. It starts with me and I build it into what I do. Poetry is the double of my existence, unceasingly. The generation in jeans was proof that the dream cannot be defeated by any reality. Freedom is individual, and even in a geography of narrow borders, freedom transpires in the form of the appropriation of words, the height of trees, the vastness of seas and oceans, the relentlessness of thoughts. About love, with love; without love we are nothing, essential equations that give us the essence of happiness. We discover ourselves to be the happy mathematicians of our own existences. We discover from within, as in poetry, the dreamed of but the oh so well crafted wonder of life.

RO LAVINIA ȘANDRU, ACTRIȚĂ:

Love is such a familiar feeling that communicating it to the public risks falling prey to the commonplace

Cum v-ați simțit în rolul „maestrului de ceremonii” al unui spectacol al cărui personaj principal este dragostea?

Faptul că întreg spectacolul este subsumat dragostei comportă o serie de riscuri care decurg chiar din faptul că iubirea este un sentiment atât de familiar, încât comunicarea lui către public riscă să cadă pradă locului comun. Spectacolul, zic eu, evită pericolul atât prin conținut – care vizitează texte fundamentale din poezia românească mai veche și mai nouă, cât și prin interpretare și viziune regizorală, de care este „vinovată” echipa extraordinară a Teatrului Național din Timișoara. Pentru mine este, cu fiecare spectacol, o plăcere imensă să împart scena cu ei și să le descopăr sursele de creativitate.

Vi se pare important să vorbim despre dragoste în acest moment al istoriei?

Da, spectacolul vorbește despre dragoste acum, când un slogan de tip *Make love, not war* ne face să ne gândim la opțiunile pe care le avem pe lumea asta. La vremea când tinerii strigau pentru prima dată asta, partea cu *Make love* avea de-a face nu numai cu dragostea, ci și cu eva-

darea tinerilor din convențiile pe care le considerau, un instrument de control social. Între timp, discursul pe zona asta s-a mai schimbat, deși partea de control rămâne destul de actuală. Problema cea mare este că, din păcate, pe partea cu războiul, lucrurile au rămas cam la fel.

Am remarcat vibrația cu care încărcați fiecare cuvânt pe care îl roștiți în spectacol. Care credeți că este „super-puterea” poeziei de dragoste?

Poezia atinge resorturi greu accesibile altor genuri, fie doar și pentru că, așa cum spunea Arghezi, ea „este însăși viața”. Multe dintre poeziile de dragoste din spectacol sunt cunoscute publicului, sunt deja asociate cu stări și emoții, iar noi încercăm să ghidăm spectatorul pe acest traseu afectiv propriu, completat însă cu accentele derivate din viziunea artistică, viziune care adaugă acestuia noi nuanțe și semnificații. Speranța noastră este că unii dintre spectatori le vor internaliza și vor ieși, la terminarea spectacolului, nu doar cu o înțelegere mai completă sau diferită a unor texte cunoscute, dar și cu o primă luare de contact cu texte noi care au șansa să devină parte a propriei lor experiențe.

EN LAVINIA ȘANDRU, ACTRESS:

Love is such a familiar feeling that communicating it to the public risks falling prey to the commonplace

How did you feel playing the „master of ceremonies” of a show whose main character is love?

The fact that the whole show is about love entails a number of risks that arise from the very fact that love is such a familiar feeling that communicating it to the audience risks falling prey to the commonplace. The show, I say, avoids this danger both through its content - which visits fundamental texts from older and newer Romanian poetry - and through its interpretation and directorial vision, for which the extraordinary team of the National Theatre of Timișoara is „guilty”. For me it is, with each performance, a huge pleasure to share the stage with them and to discover the creative resources of this team.

Do you find it important to talk about love at this moment in history?

Yes, the show talks about love now, at the beginning of 2022, when a slogan like *Make love, not war* makes us think about the choices we have in this world. At the time when young people were first shouting this, the *Make Love* part was not only about love, but also about young people escaping the conventions they saw, as a tool of

social control. In the meantime, the discourse on this area has changed, though the control part remains quite topical. The big problem is that, unfortunately, on the war side, things have stayed pretty much the same.

I've noticed the vibe with which you charge every word you say in the show. What do you think is the „super-power” of love poetry?

Poetry reaches pressure points hardly accessible to other genres, if only because, as Arghezi said, it „is life itself”. Many of the love poems in the show are familiar to the audience, they are already associated with moods and emotions, and we try to guide the spectator along an emotional path of our own, complemented by the accents derived from the artistic vision, a vision that adds new nuances and meanings. Our hope is that some of the spectators will internalize this and will come away, at the end of the performance, not only with a more complete or different understanding of familiar texts, but also with a first contact with new texts that have the chance to become part of their own experience.

Când vorbim despre dragoste, vorbim despre noi. Despre acel ceva de necuprins care ne ține ancorat și de pământ, și de cer. Și cu adevărat, forma primordială de cunoaștere este dragostea. Dragostea înseamnă atunci când Doi devine Unul, înseamnă atenție, emoție, înseamnă bucurie și pace. Înseamnă echilibru. Și cât de mult avem nevoie de echilibru, în deplinătatea accepțiunilor sale, mai ales în acest prezent al izolării, al nesiguranței!

Poate de aceea spectacolul **Despre dragoste, cu dragoste** este atât de aproape de fiecare spectator în parte. Poate de aceea este atât de iubit de actorii și de muzicienii care îi dau viață. Generația care a construit România modernă este acea generație care a transformat muzica și versurile de dragoste ale poezilor români într-o oază de libertate și, nu mai puțin, de rezistență în fața unui prezent întunecat, alienant. Aceste oaze ale spiritului au hrănit solul imaginației acelor tineri, i-au ajutat să devină creatori de libertate.

Astăzi, însingurarea și alienarea au alt chip. Avem nevoie, din nou, să descoperim aceste formule regeneratoare. Iar **Despre dragoste, cu dragoste** este exact o astfel de formulă.
Codruța Popov ■

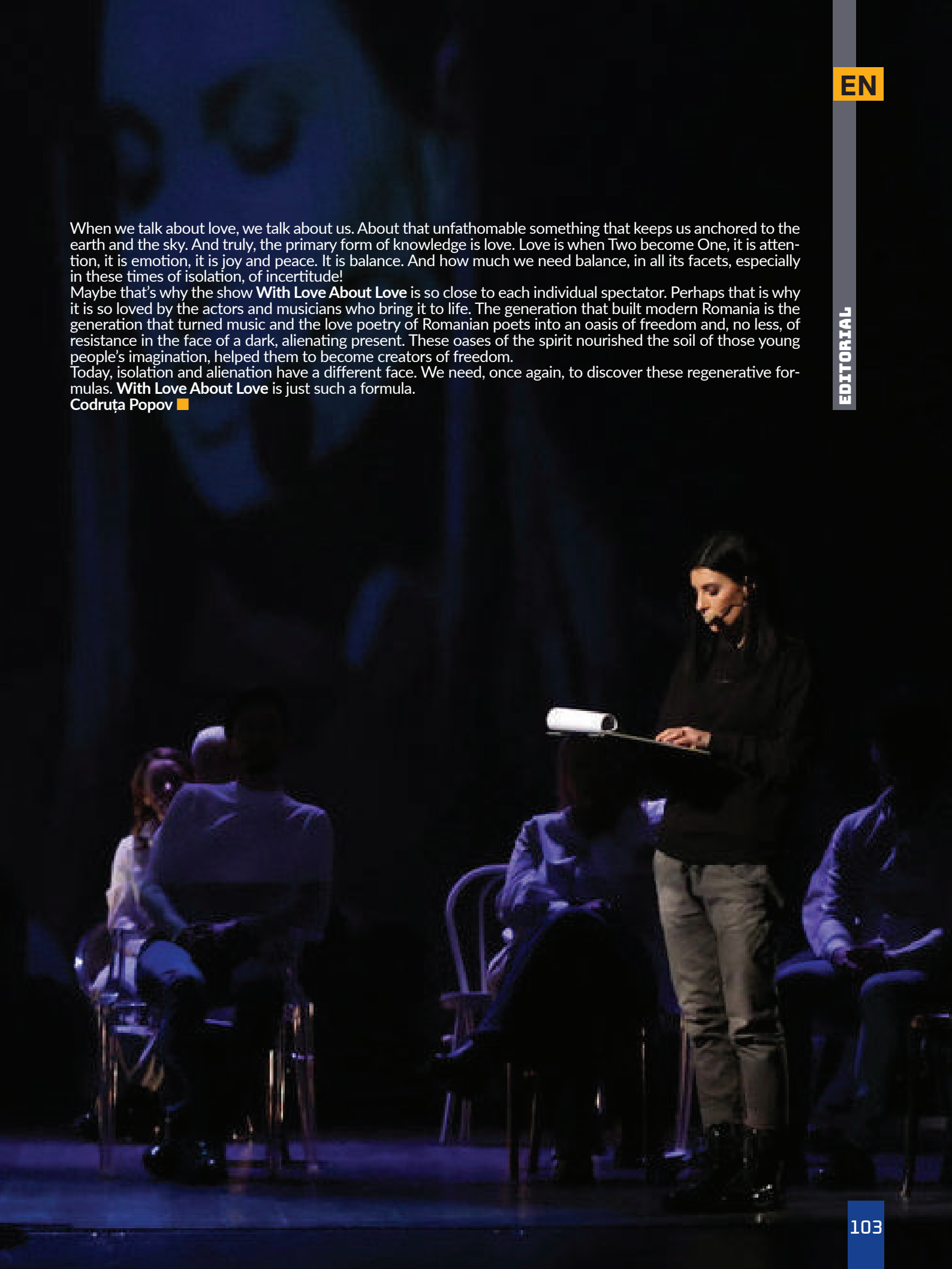

When we talk about love, we talk about us. About that unfathomable something that keeps us anchored to the earth and the sky. And truly, the primary form of knowledge is love. Love is when Two become One, it is attention, it is emotion, it is joy and peace. It is balance. And how much we need balance, in all its facets, especially in these times of isolation, of incertitude!

Maybe that's why the show **With Love About Love** is so close to each individual spectator. Perhaps that is why it is so loved by the actors and musicians who bring it to life. The generation that built modern Romania is the generation that turned music and the love poetry of Romanian poets into an oasis of freedom and, no less, of resistance in the face of a dark, alienating present. These oases of the spirit nourished the soil of those young people's imagination, helped them to become creators of freedom.

Today, isolation and alienation have a different face. We need, once again, to discover these regenerative formulas. **With Love About Love** is just such a formula.

Codruța Popov ■

Miercuri / Wednesday, 31.05, 19:00 | Studio UȚU

Spectacol recomandat persoanelor peste 15 ani / Durata spectacolului 2h
Show recommended for persons over 15 years / Length of the show 2h

AEROPORT THE AIRPORT

de / by Ștefan Caraman

Distribuția / Cast

Rudi
Sorana

Decoruri / Set
Costume / Costumes
Video

REGIA ARTISTICĂ / DIRECTED BY

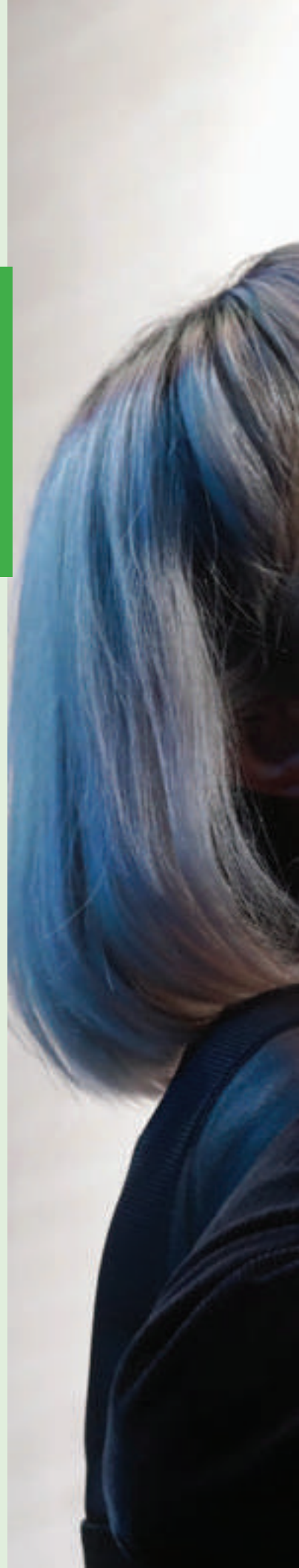
Regizor tehnic / Stage director
Sufleor / Prompter
Lumini / Lights operator
Video
Sunet / Sound operator

ROMEO IOAN
ALINA ILEA

MIHAI PĂCURAR
DOROTHEA IORDĂNESCU
WONDERBOY

ION-ARDEAL IEREMIA

Cristian Stana
Judit Reinhardt
Costinel Purcaru-Asproiu
Eugen Obrad
Peter Szabo

ȘTEFAN CARAMAN, DRAMATURG:

Viața noastră este o călătorie dintr-o sală de așteptare într-o altă sală de așteptare”

Spectacolul *Aeroport*, pus în scenă pe textul tău, este unul dintre cele mai longevive montări ale Teatrului Național din Timișoara. Cum se simte un autor jucat atâta vreme?

În mod cert, mai bătrân. Anul acesta, spectacolul va împlini 13 ani, perioadă în care au intrat în repertoriu și celelalte două părți ale trilogiei, căci **Aeroport** este o trilogie, răstimp în care au și ieșit din repertoriul activ. **Aeroport 1** a rămas. Cred că a fost un spectacol bun. Cred că a fost un spectacol foarte bun. Și asta s-a întâmplat pentru că a reușit să adune, cum rar se întâmplă, un text bun (nu știu cât de relevant e, dar este un text nominalizat la titlul de cea mai bună piesă a anului, la concursul organizat de UNITER), cu doi actori absolut fabuloși, Alina Ilea și Romeo Ioan, și cu un regizor care m-a simțit înforțor de bine în piesa aceea. Ion-Ardeal Ieremia este un regizor care are nas pentru textul contemporan românesc și știe ce să facă din și cu el. Ceilalți foarte mulți regizori se pare că nu. Sigur, ca să răspund în clar la întrebare, mă simt și onorat, și mândru, și surprins. Sper ca Alina și Romeo să iasă la pensie jucându-l. (râde)

De unde ai pornit când ai scris textul?

Am pornit de la un moment pe care l-am trăit și care m-a marcat foarte tare. M-a marcat atât de tare încât n-a fost de ajuns să scriu **Aeroport 1**, a trebuit să continui și cu 2, și cu 3. Poate că, și iată un element de bizarerie, deranjului acela sufletesc, care a inspirat scrierea acestor piese, i-am pus capăt tot la Timișoara, vizionând **Boala Familiei M**, în regia lui Radu Afrim. Spectacolul acela m-a mântuit. Mă gândesc acum că era nedrept ca premiera acestui spectacol să fie în altă parte.

Ce simbolizează de fapt aeroportul?

Să știi că nu simbolizează neapărat călătoriile – plecări, sosiri etc. – ci modul în care timpul se comprimă dintr-o dată, din clipa în care ajungi acolo: faci check-in-ul

repede, bei o cafea repede, traversezi shopurile alea repede, urci în avion repede, ajungi la destinație repede și te cari repede. În aeroport realizezi că, de fapt, totul ți se întâmplă în viață foarte repede. Lubirile încep repede și se duc dracului repede. Suferi repede, îți trece repede... Suntem, probabil, permanent între două zboruri; ne prindem, într-adevăr, însă, foarte târziu.

Viața noastră este o călătorie sau, mai curând, o sală de așteptare?

Viața noastră merge, așa cum spuneam, pe repede înainte; asta include și călătoriile, și pauzele dintre ele, în sălile de așteptare unde până și asta trece repede... viața noastră este mai curând o călătorie dintr-o sală de așteptare într-o altă sală de așteptare.

Ai fost bancher în Tulcea, dar ai scris tot timpul teatru. Cum se împacă una cu alta?

Am ieșit din sistemul bancar în 2018. După o scurtă și agitată trecere prin diverse poziții administrative locale, m-am folosit de diploma și cunoștințele mele economice și acum lucrez într-o instituție deconcentrată a statului. În paralel, produc *content writing* pentru o companie mare din București. Așadar, nu mai sunt bancher și nici nu îmi mai vând forța de muncă pentru vreo entitate din localitate. Practic, acum sunt un nimeni la Tulcea, iar acest statut se pare că mi se potrivește cel mai bine, deși locuiesc aici din naștere. Este încântător să te naști direct în exil. Cât privește *match*-ul între teatru și business, am tot vorbit despre asta în cei 25 de ani de când o fac. S-au împăcat, se împacă. În fond, dacă în ranița fiecărui soldat este un baston de mareșal, să știi că în buzunarul fiecărui funcționar se ascunde o foaie cu un poem. Unii au curajul și îl citesc în public. Sau, cel puțin mie îmi place să cred asta.

Interviu realizat de Gabriela Lupu ■

STEFAN CARAMAN, PLAYWRIGHT:

Our life is a journey from one waiting room to another

The play *Aeroport*, staged on your text, is one of the longest running productions of the National Theatre in Timișoara. How does it feel to be an author played for so long?

Definitely older. This year, the show will be 13 years old, during which time the other two parts of the trilogy have also entered the repertoire, as *Airport* is a trilogy, and during this time they have also left the active repertoire. *Airport 1* remained. I thought it was a good show. I think it was a very good show. And that's because it managed to put together, as rarely happens, a good text (I don't know how relevant it is, but it's a text that was nominated for best play of the year in the competition organised by UNITER), with two absolutely fabulous actors, Alina Ilea and Romeo Ioan, and with a director who felt cintillatingly well in that play. Ion-Ardeal Ieremia is a director who has a nose for the contemporary Romanian text and knows what to make of and with it. The other very many directors apparently don't. Of course, to answer the question clearly, I feel honoured, proud and surprised. I hope Alina and Romeo go into retirement playing the text. (laughs)

Where did you start when you wrote the script?

I started from a moment that I experienced and that left a deep impression on me. It marked me so much that it wasn't enough to write *Airport 1*, I had to continue with 2 and 3. Perhaps, and here is an element of bizarreness, that soul disturbance, which inspired the writing of these plays, I put an end to it in Timișoara, watching *The Illness of Family M*, directed by Radu Afrim. That performance saved me. I think now that it would be unfair that the premiere of this show would have had to be somewhere else.

What does the airport actually symbolise?

You should know that it doesn't necessarily symbolise travel - departures, arrivals, etc.

- but the way in which time suddenly compresses from the moment you get there: You check in fast, you drink a coffee fast, you go through those shops fast, you get on the plane fast, you get to your destination fast and you get out fast. In the airport you realise that, in fact, everything in your life happens very quickly. Love starts fast and goes to hell fast. You suffer fast, you get over it fast... We're probably permanently between flights; we catch ourselves, really, but very late.

Is our life a journey or rather a waiting room?

Our life goes, as I was saying, on fast forward; that includes the journeys, and the breaks in between, in waiting rooms where even that passes quickly... our life is rather a journey from one waiting room to another waiting room.

You were a banker in Tulcea, but you always wrote theatre. How do these two professions reconcile?

I got out of banking in 2018. After a short and hectic stint in various local administrative positions, I used my degree and economic knowledge and now work in a deconcentrated state institution. In parallel, I produce content writing for a large company in Bucharest. So, I am no longer a banker, nor do I sell my labour for any local entity. Basically, I am now a nobody in Tulcea, and this status seems to suit me best, even though I have lived here since birth. It's delightful to be born straight into exile. As for the match between theatre and business, I've been talking about it for the past 25 years I've been doing it. They've reconciled, they're reconciling. After all, if there's a marshal's baton in every soldier's back-pack, you know that there's a sheet of poetry in every civil servant's pocket. Some have the courage to read it in public. Or at least I like to think so.

Interview by Gabriela Lupu ■

Aeroport. Spațiu de tranzit care permite punerea în paranteze a celor mai multe dintre convenții. Poți fi oricine – aici, doar un străin în trecere. Pasul e fulgurent, replica – efemeră. Ești acolo, apoi nu mai ești. Nicăieri nu există mai multă libertate metonimică, înșelătoare, aneantizantă, ca în aeroport. Libertate? Da, libertate absolută, dacă pui semnul egal între ea și pierderea identității. E locul unui prezent continuu, fără trecut și fără viitor.

Aeroport. El, un scriitor blazat, cu o istorie de iubiri mai mult sau mai puțin patetice, mai mult sau mai puțin puse sub semnul alienării, captiv de bunăvoie într-o căsnicie în care ura civilizată este relația de bază. Ea, tânără, inteligentă, scilicitoasă, dar, în egală măsură, nesigură, prinsă într-o relație inconfortabilă, victimă a propriilor alegeri. Textul lui Ștefan Caraman surprinde un instantaneu oricând posibil. Doi străini într-un moment de tranzit, la propriu, întră, aproape întâmplător, unul în viața celuilalt. Aerul pseudo-autobiografic al textului face din ce în ce mai palpitate strategiile de atracție și respingere ale celor doi. Interferența meteorică a existențelor lor devine o oglindă care, deformând, spune adevărul și care, cine știe, poate deschide un alt drum, spre o altă viață. Sau nu. **Codruța Popov** ■

Airport. Transit space that allows most conventions to be bracketed. You can be anyone – here, just a passing stranger. The step is fleeting, the line – ephemeral. You're there, and then you're not there anymore. Nowhere is there more metonymic, deceptive, annihilating freedom than in the airport. Freedom? Yes, absolute freedom, if you equate it with loss of identity. It's the place of a continuous present, with no past and no future.

Airport. He, a blase writer, with a history of more or less pathetic loves, more or less under the sign of alienation, willingly trapped in a marriage where civilized hatred is the basic relationship. She, young, intelligent, brilliant, but equally insecure, trapped in an uncomfortable relationship, a victim of her own choices. Stefan Caraman's text captures a snapshot that is always possible. Two strangers in a moment of literal transit enter, almost by chance, into each other's lives. The pseudo-autobiographical air of the text makes the strategies of attraction and rejection of the two increasingly thrilling. The meteoric interplay of their existences becomes a mirror that, by distorting, tells the truth and that, who knows, may open another path, towards another life. Or not.

Codruța Popov ■

RO

Union Place

o poveste europeană

Prin programul Timișoara 2023 – Capitală Europeană a Culturii, România traversează un moment istoric. În Anul Capitalei Europene a Culturii, Timișoara și România devin sinonime atât pentru creatorii și artiștii Europei, cât și pentru consumatorul european de teatru. Teatrul Național din Timișoara are un rol important în acest proces prin constanța cu care urmărește, înainte de toate, construirea unui sistem de conectare europeană – între oameni, între instituții, între artiști.

Acesta este contextul în care se dezvoltă spectacolul **Union Place**, în cadrul unui proiect care aduce împreună trei teatre europene, în calitate de coproducători: Schauspielhaus Salzburg (Austria), Teatrul Național din Timișoara și Théâtre d'Esch din Esch-sur-Alzette (Luxemburg).

Piesa **Union Place** este un text pe care Schauspielhaus din Salzburg i l-a comisionat autoarei Elise Wilk (România); regia artistică a spectacolului îi aparține lui Alexandru Weinberger-Bara (România), iar decorul și costumele – scenografei austriece Isa Graf. Distribuția aduce împreună actori din cele trei teatre-partenere, respectiv Cristina König și Andrei Chifu (Teatrul Național din Timișoara), Philippe Thelen (Théâtre d'Esch) și Christiane Warnecke, Felicitas Franz, Wolfgang Kandler și Jens Ole Schmieder (Schauspielhaus Salzburg).

Premiera spectacolului va avea loc la Salzburg, în 25 mai și va fi urmată de o serie de reprezentații la Teatrul Național din Timișoara (25 – 28 august) și în Luxemburg, la Théâtre d'Esch (19 – 22 octombrie).

EN

Union Place

an European story

Through the Timisoara 2023 - European Capital of Culture programme, Romania is going through a historic moment. In the Year of the European Capital of Culture, Timisoara and Romania are becoming synonymous both for Europe's creators and artists and for the European theatre consumer. The National Theatre of Timisoara plays an important role in this process through the constancy with which it pursues, above all, the construction of a system of European connection - between people, between institutions, between artists.

This is the context in which the **Union Place** performance is being developed, as part of a project that brings together three European theatres as co-producers: Schauspielhaus Salzburg (Austria), the National Theatre of Timisoara and Théâtre d'Esch in Esch-sur-Alzette (Luxembourg).

The play **Union Place** is a text commissioned by Schauspielhaus Salzburg to the author Elise Wilk (Romania); the artistic direction is by Alexandru Weinberger-Bara (Romania) and the set and costumes by the Austrian set designer Isa Graf. The cast brings together actors from the three partner theatres: Cristina König and Andrei Chifu (National Theatre Timisoara), Philippe Thelen (Théâtre d'Esch) and Christiane Warnecke, Felicitas Franz, Wolfgang Kandler and Jens Ole Schmieder (Schauspielhaus Salzburg).

The show will premiere in Salzburg on 25 May and will be followed by a series of performances at the National Theatre in Timisoara (25 - 28 August) and in Luxembourg at the Théâtre d'Esch (19 - 22 October).

RO

Sophie îl întâlnește pe Darius în aeroportul din Viena. Flirtul se transformă într-o aventură care se presupune că se bazează pe o onestitate absolută, dar în curând devine evident că Sophie ascunde un secret. În Luxemburg, Walter și soția sa Daniela, o cântăreață de origine română, îl așteaptă pe fiul Danielei, care nu și-a mai văzut mama de ani de zile. În România, Mariana și Rudolf se reîntâlnesc după zeci de ani. În adolescență formaseră un cuplu, dar el a decis să fugă înainte de Revoluție în Occident, iar ea a rămas. Povești de viață care balansează între Est și Vest, între prezent și trecut, gravitând în jurul nevoii de evadare, al dorului, într-un păienjeniș de fire care încep să se întrepătrundă și să se înnoade, țesând un model nou și neașteptat, într-un caleidoscop sonor româno-germano-francez care acoperă, cu umor și sensibilitate, un continent interconectat la nivel interpersonal, cu mult înainte să fi devenit o unitate geo-politică.

POVESTEA**EN**

Sophie meets Darius at the airport in Vienna. The flirtation turns into an affair that is supposed to be based on absolute honesty, but it soon becomes apparent that Sophie is hiding a secret. In Luxembourg, Walter and his wife Daniela, a Romanian-born singer, are waiting for Daniela's son, who hasn't seen his mother for years. In Romania, Mariana and Rudolf meet again after decades. They had been a couple as teenagers, but he decided to flee the revolution and go West, while she stayed. Life stories that swing between East and West, present and past, revolving around the need to escape, around longing, in a tangle of threads that begin to intertwine and knot, weaving a new and unexpected pattern, in a Romanian-German-French kaleidoscope of sound that covers, with humour and sensitivity, a continent intertwined on an interpersonal level, long before it became a geo-political unit.

THE STORY

RO

Programul **EGAL** vizează construirea pentru 2023 a unei geografii teatrale europene care gravitează în jurul dramaturgiei și spectacologiei românești. Programul se concentrează asupra realizării unor coproducții internaționale realizate de teatrele-partenere și jucate la Timișoara în anul 2023, anul Capitalei Europene a Culturii, creând o panoramă europeană a culturii românești, prin intermediul teatrului. În egală măsură, programul **EGAL** imaginează crearea unui circuit teatral românesc și european fluent, atât în ce privește comunicarea și schimbul de experiență între profesioniști, cât și în ce privește difuzarea creațiilor teatrale, prin turnee și schimburi de spectacole cu alte instituții de spectacol din România și din afara ei.

EN

The **EQUAL** programme aims to build for 2023 a European theatre geography gravitating around Romanian drama and performance. The programme focuses on the production of international co-productions by partner theatres to be performed in Timisoara in 2023, the year of the European Capital of Culture, creating a European panorama of Romanian culture through theatre. The **EQUAL** programme also envisages the creation of a fluid Romanian and European theatre circuit, both in terms of communication and exchange of experience between professionals, and in terms of dissemination of theatrical creations, through tours and exchanges of performances with other performance institutions in Romania and abroad.

Echipa tehnică a Teatrului Național din Timișoara Technical staff of the National Theater of Timișoara

Regizori tehnici / Stage directors:

Judit Reinhardt
Cristian Stana
Lavinia Ghiban

Sufleor / Prompter: Lumini / Lights:

Judit Reinhardt
Gerhard Crăciun
Alexandru Stănescu
Laurențiu Marin
Adrian Stănescu | Daniel Galetar
Grațian Popp | Costinel Purcaru – Asproiu
Zorislav Nicolin | Gheorghe Sava
Mircea Chinezon

Sunet - Video / Sound - video:

Eugen Obrad | Peter Szabo
Claudiu Surmei | Larisa Aioanei

Recuzită / Props:

Alin Tofan | Károly Albert | Mariana Doboșan

Costume Costumes:

Carla Pora-Stiassny | Diana Itul
Veronica Gerstenengst | Felicia Puiu
Anica Țiplea

Machiaj / Make-up:

Gabriela Strugaru Popa | Andra Diac

Coafură / Hair:

Daniela Genig | Lucian Mătieș
Ramona Bologna

Tehnic de scenă / Stage personnel:

Marius Crăciunesc | Ioan Bârzovan
Marcel Iovin | Iosif Toth | Traian Onet
Vasile Bălașa | Iustin Răgman
Costel Găletan | Nicolae Lăcățaș
Nicolae Artiudean | Daniel Cinciliș
Luigi Tirabassi | Ovidiu Ștefan
Roland Stiassny

Personal de sală / Venue personnel:

Luminița Moraru | Maria Manolache
Monica Purcaru | Carmen Trifan
Ciprian Cojocaru | Ciprian Ursu
Gabriel Cozma | Bogdan Socaciu
Sebastian Boboiciov | Cătălin Moraru

Redactor șef/Editor in Chief Codruța Popov | Redactor/Editor Gabriela Lupu
Traducere/Translation Andrei Ursu
Foto/Photo Adrian Piclișan | Grafică/Graphic design Virgil Simonescu
Tipar/Print Emil Bejenaru

www.tntm.ro
Tipar TNTm2023

Teatrul Național din Timișoara este o instituție publică subvenționată de Ministerul Culturii.

PROGRAMELE TEATRULUI NAȚIONAL TIMIȘOARA NATIONAL THEATER OF TIMIȘOARA PROGRAMS

A. Programe de bază / Basic programs

PROGRAME DE CONSTRUCȚIE TEATRALĂ / THEATRICAL CONSTRUCTION PROGRAMS

NAȚIONAL / NATIONAL

spectacole pe texte din dramaturgia clasică și contemporană românească
shows based on text from classical and contemporary Romanian dramaturgy

CLASIC CONTEMPORAN CLASSIC CONTEMPORARY

spectacole pe texte din dramaturgia clasică și contemporană universală
shows based on texts from universal classical and contemporary dramaturgy

INFANT / INFANT

spectacole pentru copii și adolescenți
shows for children and adolescents

MixART / MixArt

spectacole sincretice
syncretic shows

FAȚĂ ÎN FAȚĂ / FACE TO FACE

spectacole – laborator
experimental shows

CELEBRART / CELEBRART

aniversări culturale
cultural anniversaries

B. Programe conexe / Connected programs

PROGRAME EDUCAȚIONALE / EDUCATIONAL PROGRAMS

PROGRAME DE INTERACȚIUNE SOCIALĂ / SOCIAL INTERACTION PROGRAMS

PROGRAME DE INTERACȚIUNE PROFESIONALĂ / PROFESSIONAL INTERACTION PROGRAMS

FEST-FDR / FEST-FDR

Festivalul European al Spectacolului Timișoara – Festival al Dramaturgiei Românești
Timișoara European Theater Festival – Festival of Romanian Dramaturgy

DIVERSITATE / DIVERSITY

program dedicat Capitalei Europene a Culturii – Timișoara 2023
program dedicated to the European Capital of Culture – Timișoara 2023

CND / CND

A ut DOR / A ut DOR

Concursul Național de Dramaturgie / National Drama Contest
evenimente în aer liber, pe scena A ut DOR, în Parcul Civic
open-air events, on the A ut DOR stage, in the Civic Park

ÎN SCENĂ / ON STAGE

VIRTUAL / VIRTUAL

platformă de sprijin pentru studenți / platform for supporting university students
stagiunea Cloud și evenimente on-line
Cloud theatrical season and online events

CARTEA DE TEATRU

THEATER BOOK

ATELIERELE DE ARTĂ TEATRALĂ

THEATER WORKSHOPS

Colecția aTeNT, traducerea și publicarea de piese contemporane și teorie teatrală
The aTeNT collection, the translation and publishing of contemporary plays and theatrical theory

Stagii de pregătire profesională pentru actori

Professional development workshops for actors

C. Programe adiacente / Adjacent programs

PROGRAME SUPT / SUPPORT PROGRAMS

EGAL / EGAL

coproducții naționale și internaționale, deplasări, schimburi de spectacole
national and international co-productions, shows on the road, exchange of shows

REFLECTOR TNTm

TNTm Spotlight

ÎNTÂLNIRI / ENCOUNTERS

implicarea artiștilor independenți în activitatea artistică a Teatrului Național

involving independent artist inside the artistic activity of the National Theater

proiecte în parteneriat cu organizații neguvernamentale și alte instituții

projects in partnership with NGOs and other institutions

2022 – 2026

2

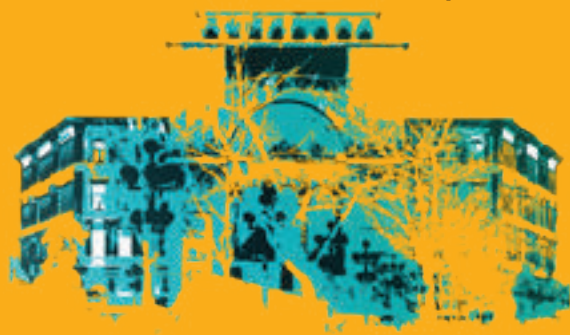

The background of the page is a photograph of a grand, ornate theater interior. The theater features multiple tiers of balconies with intricate gold-colored architectural details and carvings. The seats are a vibrant red color, arranged in a semi-circular pattern. The lighting is warm, highlighting the rich colors and textures of the theater's interior. A large, semi-transparent white circle is visible on the left side of the image.

2023

Timișoara 2023
European Capital of Culture

STAGIUNEA 2022 / 2023

TEATRUL NAȚIONAL Mihai Eminescu TIMIȘOARA
manager Ada Hausvater

